Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
PAOLO MENGOZZI
prednesené 12. novembra 2014[1]

Vec C-585/13 P

Europäisch-Iranische Handelsbank AG
proti

Rade Európskej únie

„Odvolanie — Reštriktívne opatrenia prijaté voči Iránu — Zoznam osôb a subjektov, na ktoré sa vzťahuje zmrazenie finančných prostriedkov a hospodárskych zdrojov — Zápis mena odvolateľky — Kritériá zaradenia do zoznamu — Zákaz obchádzania reštriktívnych opatrení — Podmienky legality finančných operácií, ktorých účastníkmi sú označené iránske banky — Uvoľnenie finančných prostriedkov — Postupy na získanie predchádzajúceho povolenia — Povolenia udelené príslušným vnútroštátnym orgánom — Takzvaný tretí postup — Všeobecné schválenie“

Obsah

I – Okolnosti predchádzajúce sporu a napadnutý rozsudok 3

II – Konanie pred Súdnym dvorom a návrhy účastníkov konania 5

III – Právna analýza 5

A – O prvom odvolacom dôvode a o prvej časti druhého odvolacieho dôvodu, ktoré sú založené na nesprávnom právnom posúdení, ktorého sa Všeobecný súd dopustil tým, že nesprávne konštatoval, že odvolateľka uznala, že uskutočnila operácie uvedené Radou v odôvodneniach napadnutých aktov 6

1. Argumentácia odvolateľky 6

2. Analýza 7

B – O druhej časti druhého odvolacieho dôvodu založenej na nesprávnom právnom posúdení, keďže Všeobecný súd nesprávne konštatoval, že EIH spĺňa kritériá zápisu do zoznamov 8

1. Argumentácia odvolateľky 8

a) O operáciách údajne vylúčených z pôsobnosti reštriktívnych opatrení 8

1 — Jazyk prednesu: francúzština.

b) O údajne povolených operáciách 8

c) O operáciách uskutočnených podľa tretieho postupu 9

2. Analýza 11

a) O operáciách údajne vylúčených z pôsobnosti reštriktívnych opatrení 11

b) O údajne povolených operáciách 12

c) O operáciách uskutočnených podľa tretieho postupu 13

i) O legalite všeobecných schválení 13

ii) O článku 21 nariadenia č. 961/2010 15

iii) O treťom postupe a zákaze obchádzania reštriktívnych opatrení 16

C – O treťom odvolacom dôvode založenom na nesprávnom právnom posúdení, pokiaľ ide o výklad a uplatnenie zásady legitímnej dôvery a zásady právnej istoty 18

1. Argumentácia odvolateľky 18

2. Analýza 18

D – O štvrtom odvolacom dôvode založenom na nesprávnom právnom posúdení pri výklade článku 32 ods. 2 nariadenia č. 961/2010 a zásady proporcionality 20

1. Argumentácia odvolateľky 20

2. Analýza 21

IV – O trovách 23

V – Návrh 23

1. Prejednávaným odvolaním sa Europäisch-Iranische Handelsbank AG (ďalej len „EIH“) domáha zrušenia rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie Europäisch-Iranische Handelsbank AG/Rada [2] (ďalej len „napadnutý rozsudok“), ktorým tento súd čiastočne zamietol žalobu o neplatnosť, ktorú podala odvolateľka proti viacerým aktom, ktoré viedli k jej zápisu a ponechaní na zoznamoch osôb, subjektov a orgánov (ďalej len „osoby a subjekty“), ktorých aktíva sa musia zmraziť v rámci boja proti šíreniu jadrových zbraní v Iráne.

2. Rada Európskej únie odôvodnila svoje rozhodnutie zmraziť finančné prostriedky odvolateľky skutočnosťou, že odvolateľka uskutočnila viaceré finančné transakcie, ktorých účastníkmi boli označené subjekty, teda subjekty, na ktoré sa už vzťahovali reštriktívne opatrenia, napriek tomu, že ich finančné prostriedky mali byť zmrazené. Najvýraznejšou právnou otázkou, ktorú vyvoláva prejednávané odvolanie, je, či schválenie alebo povolenia, ktoré spoločnosti EIH údajne udelila Bundesbank – vnútroštátny orgán, ktorý má podľa právnych predpisov Európskej únie právomoc

2 — T-434/11, EU:T:2013:405.

povoliť uvoľnenie finančných prostriedkov označených subjektov alebo finančné operácie neoznačených iránskych osôb a subjektov alebo v ich prospech –, postačovali na to, aby bol subjekt, ktorý skutočne vykonal uvedené operácie, chránený pred zápisom do zoznamov, a teda aby Rada nemohla rozhodnúť o zmrazení finančných prostriedkov odvolateľky.

I – Okolnosti predchádzajúce sporu a napadnutý rozsudok

3. Z bodu 1 a nasl. napadnutého rozsudku vyplýva, že odvolateľka je nemecká banka, ktorá sa špecializuje na služby a činnosti týkajúce sa Iránu alebo vykonávané v Iráne.

4. Vec predložená Všeobecnému súdu spadá do rámca uplatňovania reštriktívnych opatrení zavedených s cieľom vyvinúť tlak na Iránsku islamskú republiku a prinútiť ju tak ukončiť činnosti v jadrovej oblasti, ktoré predstavujú nebezpečenstvo šírenia jadrových zbraní, a vývoj nosičov jadrových zbraní (ďalej len „šírenie jadrových zbraní“).

5. Rozhodnutie Rady 2010/413/SZBP z 26. júla 2010 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu a o zrušení spoločnej pozície 2007/140/SZBP [3] na jednej strane a nariadenie Rady (EÚ) č. 961/2010 z 25. októbra 2010 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 423/2007 [4], na druhej strane predstavujú v prejednávanej veci rámcové opatrenia, ktoré stanovujú zásadu zmrazenia finančných prostriedkov a hospodárskych zdrojov osôb a subjektov, ktorých mená sú uvedené na zoznamoch stanovených v prílohe II rozhodnutia 2010/413 a v prílohe VIII nariadenia č. 961/2010, a vymedzujú podmienky týchto opatrení.

6. Dňa 23. mája 2011 Rada prijala rozhodnutie 2011/299/SZBP, ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie 2010/413 [5], ako aj vykonávacie nariadenie (EÚ) č. 503/2011, ktorým sa vykonáva nariadenie č. 961/2010 [6] (ďalej spolu len „akty z 23. mája 2011“).

7. Týmito dvoma aktmi Rada po prvý raz zaradila meno odvolateľky do zoznamov v prílohe II rozhodnutia 2010/413 a prílohe VIII nariadenia č. 961/2010 a odôvodnila to takto: „EIH zohráva kľúčovú úlohu v rámci poskytovania pomoci mnohým iránskym bankám v súvislosti s alternatívnymi možnosťami ukončenia transakcií, ktoré sa prerušili v dôsledku sankcií [Únie] voči Iránu. Skonštatovalo sa, že EIH pôsobí ako avizujúca a sprostredkovateľská banka pri transakciách s označenými iránskymi subjektmi. EIH napríklad na začiatku augusta 2010 zmrazila účty banky Saderat Iran a banky Mellat so sídlom EIH v Hamburgu [(Nemecko)], ktoré označila [Únia]. Krátko nato obnovila EIH obchodovanie denominované v EUR s bankou Mellat a bankou Saderat Iran za využitia účtov EIH s neoznačenou iránskou bankou [v neoznačenej iránskej banke – *neoficiálny preklad*]. V auguste 2010 vytvorila EIH systém, ktorý umožňuje vykonávanie bežných úhrad do bánk Bank Saderat London a Future Bank Bahrain a predísť tak sankciám [Únie]. Od októbra 2010 EIH naďalej pôsobila ako kanál pre vykonávanie platieb zo strany sankcionovaných iránskych bánk vrátane Bank Mellat a Bank Saderat. Tieto banky, na ktoré boli uvalené sankcie, majú smerovať svoje platby do EIH cez iránsku banku Bank of Industry and Mine. V roku 2009 bola EIH využitá zo strany banky Post Bank v systéme obchádzania sankcií, ktorého súčasťou bolo vybavovanie transakcií v mene banky Bank Sepah, ktorú označila OSN. Banka Bank Mellat, ktorú označila [Únia], je jednou z materských bánk EIH“.

3 — Ú. v. EÚ L 195, s. 39.
4 — Ú. v. EÚ L 281, s. 1.
5 — Ú. v. EÚ L 136, s. 65.
6 — Ú. v. EÚ L 136, s. 26.

8. Po tomto prvom zápise odvolateľka zaslala Rade v období od mája do júla 2011 viaceré žiadosti o informácie a poskytnutie dokumentov, ako aj žiadosť o vypočutie a preskúmanie rozhodnutia o zápise. Tiež predložila Rade svoje pripomienky. V reakcii na tieto žiadosti Rada oznámila odvolateľke, že dôvody jej zápisu vyplývajú z návrhu jedného členského štátu a že nemá k dispozícii žiadne ďalšie informácie. Rada odvolateľke navyše zaslala kópiu návrhu na zápis.

9. Rada vo svojom rozhodnutí 2011/783/SZBP z 1. decembra 2011, ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie 2010/413[7], ako aj vo vykonávacom nariadení (EÚ) č. 1245/2011 z toho istého dňa, ktorým sa vykonáva nariadenie č. 961/2010[8], ponechala odvolateľku na zoznamoch. Dňa 5. decembra 2011 teda Rada zaslala odvolateľke list, ku ktorému bola pripojená kópia uvedeného rozhodnutia a uvedeného vykonávacieho nariadenia a v ktorom ju informovala, že po preskúmaní pôvodných zoznamov a po zohľadnení pripomienok odvolateľky predložených v rámci korešpondencie v období od mája do júla 2011 bolo jej meno ponechané na zoznamoch z dôvodu, že poskytovala zakázané finančné služby označeným subjektom – čo podľa Rady predstavovalo podporovanie činností Iránu v jadrovej oblasti citlivých z hľadiska šírenia jadrových zbraní. Po doručení tohto listu odvolateľka zopakovala svoju žiadosť o vypočutie, zotrvala na svojich pripomienkach a opäť požiadala o preskúmanie zápisu.

10. Z jednotlivých listov, ktoré EIH zaslala Rade[9], vyplýva, že v prípade všetkých operácií, ktoré sa týkali označených iránskych bánk, EIH vždy konala na základe povolenia alebo súhlasu Bundesbank a pod jej dohľadom. EIH navyše informovala Radu o podrobnostiach tzv. tretieho postupu, na základe ktorého EIH podľa jej tvrdení vykonávala operácie týkajúce sa bývalých činností označených iránskych bánk. Tento postup spočíva „v možnosti označeného subjektu zaplatiť dlh zo záväzku, ktorý vznikol pred jeho zápisom, voči veriteľovi so sídlom na území Únie prevodom aktív na tohto veriteľa prostredníctvom neoznačeného subjektu“[10].

11. Návrhom podaným do kancelárie 3. augusta 2011, ktorého žalobné návrhy boli dvakrát zmenené[11], odvolateľka podala žalobu o neplatnosť, pričom navrhla, aby Všeobecný súd s okamžitou účinnosťou zrušil akty z 23. mája 2011, rozhodnutie 2011/783, vykonávacie nariadenie č. 1245/2011 a nariadenie č. 267/2012 v rozsahu, v akom sa jej týkajú, vyhlásil, že článok 20 ods. 1 písm. b) rozhodnutia 2010/413, článok 16 ods. 2 nariadenia č. 961/2010 a článok 23 ods. 2 nariadenia č. 267/2012 sa neuplatnia[12], a zaviazal Radu na náhradu trov konania.

12. Na podporu svojich takto zmenených žalobných návrhov odvolateľka uviedla štyri žalobné dôvody. Prvý žalobný dôvod bol založený na porušení povinnosti odôvodnenia, práva na obhajobu a práva na účinnú súdnu ochranu. Druhý žalobný dôvod bol založený na zjavne nesprávnom posúdení z dôvodu, že po prvé Rada neposkytla dôkaz o operáciách uvedených v odôvodneniach aktov, proti ktorým smerovala žaloba, po druhé podmienky zápisu a ponechania mena spoločnosti EIH na zoznamoch neboli splnené a po tretie Rada nevykonala dostatočné posúdenie a preskúmanie rozhodnutia o zápise. Tretí uplatnený žalobný dôvod bol založený na porušení zásady ochrany legitímnej dôvery, zásady

7 — Ú. v. EÚ L 319, s. 71.

8 — Ú. v. EÚ L 319, s. 11.

9 — Pozri bod 167 napadnutého rozsudku.

10 — Bod 51 napadnutého rozsudku.

11 — Po prvý raz po prijatí aktov z 1. decembra 2011 (pozri bod 9 týchto návrhov) a po druhý raz po prijatí nariadenia Rady (EÚ) č. 267/2012 z 23. marca 2012 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu, ktorým sa zrušuje nariadenie č. 961/2010 (Ú. v. EÚ L 88, s. 1). Nariadenie č. 267/2012 v článku 23 ods. 2 písm. a) a b) stanovuje zmrazenie finančných prostriedkov osôb, subjektov a orgánov vymenovaných v prílohe IX tohto nariadenia, v ktorej je uvedené meno odvolateľky.

12 — Tieto ustanovenia vymedzujú kritériá, ktoré musí osoba alebo subjekt splniť na to, aby bolo možné zmraziť finančné prostriedky tejto osoby alebo tohto subjektu. Stanovujú najmä zmrazenie finančných prostriedkov tých, ktorí pomáhajú označenému subjektu porušovať režim reštriktívnych opatrení prijatých voči nemu.

právnej istoty a práva na riadnu správu vecí verejných. Napokon štvrtý žalobný dôvod bol založený na porušení zásady proporcionality, práva vlastniť majetok a slobody podnikania. Odvolateľka navyše vzniesla námietku protiprávnosti týkajúcu sa článku 20 ods. 1 písm. b) rozhodnutia 2010/413, článku 16 ods. 2 písm. b) nariadenia č. 961/2010 a článku 23 ods. 2 nariadenia č. 267/2012.

13. V napadnutom rozsudku Všeobecný súd vyhovel druhému žalobnému dôvodu, pokiaľ ide o akty z 23. mája 2011. Pri skúmaní výhrady týkajúcej sa posúdenia návrhu na prvý zápis Radou [13] Všeobecný súd rozhodol, že vzhľadom na to, že návrh na zmrazenie finančných prostriedkov odvolateľky pochádzal od členského štátu, prináležalo Rade preskúmať relevantnosť a opodstatnenosť informácií a dôkazov, ktoré jej boli predložené. Samotná Rada pritom uznala, že okrem návrhu nemala k dispozícii žiadne ďalšie informácie a najmä žiadne ďalšie dôkazy. Všeobecný súd teda v súvislosti s prvým zápisom odvolateľky dospel k záveru, že Rada nebola schopná v čase prijatia aktov z 23. mája 2011 overiť opodstatnenosť informácií a dôkazov uvedených v neprospech odvolateľky v návrhu na zápis. V dôsledku toho Všeobecný súd zrušil len akty z 23. mája 2011 týkajúce sa prvého zápisu odvolateľky v rozsahu, v akom sa jej týkali.

14. V zostávajúcej časti bola žaloba zamietnutá.

II – Konanie pred Súdnym dvorom a návrhy účastníkov konania

15. Dňa 19. novembra 2013 EIH podala odvolanie proti napadnutému rozsudku. Odvolateľka navrhuje, aby Súdny dvor v požadovanom rozsahu zrušil napadnutý rozsudok, s okamžitou účinnosťou zrušil tri akty, ktoré Všeobecný súd nezrušil, teda rozhodnutie 2011/783, vykonávacie nariadenie č. 1245/2011 a nariadenie č. 267/2012 (ďalej spoločne len „napadnuté akty“) [14], v rozsahu, v akom sa vzťahujú na spoločnosť EIH, a zaviazal Radu na náhradu trov konania v oboch stupňoch.

16. Rada vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhuje, aby Súdny dvor zamietol odvolanie v celom rozsahu a zaviazal odvolateľku na náhradu trov konania vynaložených Radou.

17. Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, vedľajší účastník, ktorý v konaní na prvom stupni podporoval Radu, vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhuje, aby Súdny dvor zamietol odvolanie.

III – Právna analýza

18. Odvolateľka vo svojom odvolaní uvádza štyri odvolacie dôvody. V rámci prvého odvolacieho dôvodu namieta nesprávne právne posúdenie, ktorého sa Všeobecný súd údajne dopustil tým, že dospel k nesprávnemu záveru, že odvolateľka uznala, že uskutočnila operácie, na základe ktorých Rada odôvodnila jej zaradenie do zoznamov. Druhý odvolací dôvod je založený na nesprávnom právnom posúdení, keďže Všeobecný súd nesprávne rozhodol, že hmotnoprávne kritériá zápisu odvolateľky do zoznamov boli splnené. Tretí odvolací dôvod vychádza z nesprávneho právneho posúdenia Všeobecného súdu, ktoré spočíva v zamietnutí žalobného dôvodu tákajúceho sa porušenia zásady legitímnej dôvery a zásady právnej istoty. Napokon štvrtý odvolací dôvod je založený na nesprávnom právnom posúdení, ktorého sa Všeobecný súd dopustil tým, že rozhodol, že odvolateľka sa nemôže odvolávať na článok 32 ods. 2 nariadenia č. 961/2010.

13 — Pozri bod 163 a nasl. napadnutého rozsudku.

14 — Spomedzi napadnutých aktov sú len v nariadení č. 267/2012 výslovne prebraté odôvodnenia uvedené pri prvotnom zápise (teda v aktoch z 23. mája 2011). Keďže sa však rozhodnutie 2011/783 a vykonávacie nariadenie č. 1245/2011 javia ako akty, ktoré potvrdzujú akty z 23. mája 2011, v nasledujúcich úvahách ich budem posudzovať tak, že v nich boli implicitne prebraté odôvodnenia uvedené v aktoch z 23. mája 2011, a preto budem hovoriť o „odôvodneniach napadnutých aktov“.

A – *O prvom odvolacom dôvode a o prvej časti druhého odvolacieho dôvodu, ktoré sú založené na nesprávnom právnom posúdení, ktorého sa Všeobecný súd dopustil tým, že nesprávne konštatoval, že odvolateľka uznala, že uskutočnila operácie uvedené Radou v odôvodneniach napadnutých aktov*

1. Argumentácia odvolateľky

19. Odvolateľka v rámci tohto prvého odvolacieho dôvodu tvrdí, že Všeobecný súd nesprávne konštatoval, že oneskorene uviedla tvrdenie, že popiera, že uskutočnila operácie uvedené v odôvodneniach rozhodnutí o zápise a ponechaní spoločnosti EIH na zoznamoch osôb alebo subjektov, ktorých sa týkajú predmetné reštriktívne opatrenia, hoci táto výhrada bola vznesená už v žalobe a potom opäť v duplike – o čom svedčí správa o pojednávaní – a v každom prípade v úplnom súlade s článkom 48 ods. 2 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu. Samotná Rada navyše nespochybnila prípustnosť tohto tvrdenia, ktoré sa teda za týchto podmienok malo považovať za prípustné. Odvolateľka z toho vyvodzuje, že Súdny dvor by mal preskúmať prvý a druhý žalobný dôvod a náležite zohľadniť skutočnosť, že odvolateľka na rozdiel od predpokladu, z ktorého vychádzal Všeobecný súd, neuznala, že uskutočnila predmetné operácie.

20. Tento východiskový predpoklad teda spôsobil vadnosť celého odôvodnenia Všeobecného súdu týkajúceho sa jednak dostatočnosti odôvodnenia a dodržania práva na obhajobu – čo je prvý žalobný dôvod – a jednak zjavne nesprávneho posúdenia zo strany Rady, ktorá neposkytla dôkaz o operáciách uvedených v odôvodneniach napadnutých aktov – čo je prvá časť druhého žalobného dôvodu.

21. V tejto súvislosti EIH tvrdí, že odôvodnenie napadnutých aktov jej neumožnilo zistiť súvislosť s operáciami uskutočnenými podľa tretieho postupu, keďže samotná Rada nikdy nebola schopná preukázať súvislosť medzi týmito operáciami a operáciami, ktoré sú uvedené v odôvodneniach. EIH len oznámila všetky operácie, ktoré uskutočnila, a zdôraznila, že niektoré boli podľa jej názoru vylúčené z pôsobnosti reštriktívnych opatrení, iné schválila alebo povolila Bundesbank, ale EIH nebola schopná identifikovať konanie vytýkané v rámci druhého príkladu [15] v spojení s prvým [16] a štvrtým [17] príkladom.

22. Okrem toho EIH tvrdí, že preskúmanie zápisu, ktorý vykonala Rada, nebolo primerané, keďže Rada nikdy nepredložila dôkazy, aj keď EIH spochybnila existenciu operácií uvedených v odôvodneniach napadnutých aktov. Stručná odpoveď, ktorú Rada poskytla spoločnosti EIH po predložení pripomienok tejto spoločnosti v súvislosti s jej zápisom, nemôže predstavovať preskúmanie rozhodnutia o zápise. Všeobecný súd v rozpore s tým, ako rozhodol v bode 99 napadnutého rozsudku, z toho nemohol vyvodiť, že Rada výslovne vyvrátila tvrdenia uvedené odvolateľkou, keďže ich možno vyvrátiť len prostredníctvom dôkazov týkajúcich sa samotných operácií.

23. Práve z dôvodu, že Rada nikdy nepredložila dôkazy týkajúce sa týchto operácií, a vzhľadom na to, že EIH nikdy neuznala, že uskutočnila tieto operácie, žiadne z tvrdení obsiahnutých v odôvodneniach nemožno považovať za preukázané, čo je však v rozpore s požiadavkami stanovenými judikatúrou [18]. Preto napadnuté akty treba zrušiť.

15 — To znamená skutočnosť, že EIH vytvorila v auguste 2010 systém, ktorý umožňuje vykonávanie bežných úhrad do bánk Bank Saderat London a Future Bank Bahrain a predísť tak sankciám Únie.

16 — To znamená skutočnosť, že EIH na začiatku augusta 2010 najprv zmrazila účty Bank Saderat Iran a Bank Mellat a potom obnovila obchodovanie denominované v eurách s týmito dvoma označenými subjektmi za využitia svojich účtov v neoznačenej iránskej banke.

17 — To znamená skutočnosť, že EIH bola v roku 2009 využitá zo strany banky Post Bank v systéme obchádzania sankcií, ktorého súčasťou bolo vybavovanie transakcií v mene banky Bank Sepah, ktorú označila OSN.

18 — Odvolateľka v tejto súvislosti cituje rozsudky Fulmen/Rada (T-439/10 a T-440/10, EU:T:2012:142, body 95 až 104), ako aj Komisia a i./Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, body 119 až 121).

2. Analýza

24. Na základe miestami zložito formulovanej argumentácie odvolateľka namieta nesprávne právne posúdenie, ktoré však právne nekvalifikovala.

25. Hneď na úvod treba pripomenúť, že „Súdny dvor… nemá právomoc zisťovať skutkový stav a v zásade ani skúmať dôkazy, ktoré [Všeobecný súd] uznal na preukázanie tohto skutkového stavu. Pokiaľ totiž boli tieto dôkazy riadne získané a boli rešpektované všeobecné právne zásady a procesné pravidlá uplatniteľné v oblasti dôkazného bremena a vykonávania dôkazných prostriedkov, prislúcha samotnému [Všeobecnému súdu] posúdiť hodnotu, ktorú treba priznať jemu predloženým dôkazom. Toto posúdenie teda nepredstavuje, s výnimkou prípadu nesprávneho posúdenia týchto dôkazov, právnu otázku, ktorá ako taká podlieha preskúmaniu Súdnym dvorom“ [19].

26. Prikláňam sa skôr k výkladu argumentácie uvedenej spoločnosťou EIH v rámci tohto prvého odvolacieho dôvodu a prvej časti druhého odvolacieho dôvodu v tom zmysle, že odvolateľka chce dosiahnuť, aby Súdny dvor konštatoval nesprávne posúdenie dôkazov, keďže Všeobecný súd sa podľa spoločnosti EIH nesprávne domnieval, že informácie obsiahnuté v jej písomnostiach a najmä tie, ktoré boli predložené v prílohe k jej žalobe, sa rovnali uznaniu existencie operácií uvedených Radou v odôvodneniach napadnutých aktov.

27. Hoci z ustálenej judikatúry vyplýva, že nesprávne posúdenie dôkazov predložených Všeobecnému súdu spadá do preskúmania Súdnym dvorom rozhodujúcim o odvolaní, je opodstatnené pripomenúť, že takéto nesprávne posúdenie „musí zjavne vyplývať z dokumentov v spise bez toho, aby bolo potrebné vykonať nové posúdenie skutkového stavu a dôkazov“ [20]. Okrem toho takéto nesprávne posúdenie musí preukázať ten, kto sa ho dovoláva, pričom v odvolaní musia byť uvedené právne argumenty, ktoré tento návrh osobitným spôsobom podporujú. [21]

28. Za predpokladu, že tieto dve podmienky možno považovať za splnené, argumentácia EIH nemôže zjavným spôsobom odhaliť nesprávne posúdenie dôkazov, ale jej cieľom je skôr dosiahnuť nové posúdenie dôkazov Súdnym dvorom, čo však nepatrí do jeho právomoci.

29. Konkrétne samotné znenie príloh žaloby, ktoré obsahujú najmä zoznamy operácií, ktoré uskutočnila EIH, osobitne od roku 2010 do roku 2011 [22], so subjektmi uvedenými v odôvodneniach napadnutých aktov, teda s Bank Mellat, Bank Sepah, Bank Saderat Iran, Bank Saderat plc, Future Bank of Bahrain a Postbank of Iran, mohlo viesť Všeobecný súd k oprávnenému záveru, že existencia operácií nebola spochybnená. Z písomností odvolateľky navyše jasne vyplýva, že jej hlavný právny dôvod spochybnenia odôvodnení napadnutých aktov, a to tak v konaní pred Všeobecným súdom, ako aj v konaní pred Súdnym dvorom, spočíva v tvrdení o legálnosti operácií, v prípade ktorých nepopiera – aspoň vo svojich písomnostiach v konaní pred Všeobecným súdom –, že ich uskutočnila s označenými subjektmi, a to buď preto, lebo ich Bundesbank povolila alebo schválila, alebo preto, lebo nespadali do pôsobnosti reštriktívnych opatrení.

30. Z napadnutého rozsudku pritom jednoznačne vyplýva, že Všeobecný súd konštatoval, že EIH vo svojich písomnostiach uznala, že uskutočnila operácie s označenými bankami, ale vysvetlila, že tieto operácie boli legálne, a až na pojednávaní poprela, že bola účastníkom operácií, aké boli uvedené v odôvodneniach napadnutých aktov, a tiež poprela existenciu väzieb medzi uvedenými operáciami a operáciami, ktoré boli skutočne zrealizované. Všeobecný súd teda správne rozhodol, že toto posledné uvedené tvrdenie je nové a z tohto dôvodu neprípustné, keďže EIH v písomnej časti konania

19 — Rozsudok Trubowest Handel a Makarov/Rada a Komisia (C-419/08 P, EU:C:2010:147, bod 31 a citovaná judikatúra).

20 — Rozsudok Trubowest Handel a Makarov/Rada a Komisia (EU:C:2010:147, bod 32 a citovaná judikatúra).

21 — Pozri bod 53 návrhov, ktoré som predniesol vo veci Trubowest Handel a Makarov/Rada a Komisia (C-419/08 P, EU:C:2009:678), a citovanú judikatúru.

22 — Teda v období, na ktoré odkazujú odôvodnenia napadnutých aktov (s výnimkou štvrtého príkladu, ktorý odkazuje na tok 2009).

netvrdila, že operácie, na ktoré sa odvolávala, uskutočnené s tými istými partnermi, ktorí boli označení v odôvodneniach napadnutých aktov, a ktoré sa vzťahovali na to isté obdobie, ktoré bolo uvedené v týchto odôvodneniach, nijako nesúviseli s operáciami spomenutými v odôvodneniach. Všeobecný súd z tohto dôvodu konštatoval, že medzi účastníkmi konania bola sporná len legalita zrealizovaných operácií, ale nie ich existencia. Keďže vytýkané skutočnosti – operácie spomenuté v odôvodneniach – neboli spochybnené, ale bola spochybnená len ich legalita, nemožno vytýkať Rade, že nikdy nepredložila dôkaz o existencii týchto operácií a že sa zamerala len na preukázanie ich protiprávnosti s ohľadom na relevantné právne predpisy Únie. [23]

31. Vzhľadom na to, že vyššie uvedená analýza neumožnila odhaliť nijaké nesprávne posúdenie zo strany Všeobecného súdu, treba zamietnuť prvý odvolací dôvod, ako aj prvú časť druhého odvolacieho dôvodu. Nie je teda potrebné, aby Súdny dvor v tomto štádiu analýzy menil odôvodnenie Všeobecného súdu uvedené v rámci prvého a druhého žalobného dôvodu.

B – *O druhej časti druhého odvolacieho dôvodu založenej na nesprávnom právnom posúdení, keďže Všeobecný súd nesprávne konštatoval, že EIH spĺňa kritériá zápisu do zoznamov*

1. Argumentácia odvolateľky

32. V rámci tejto druhej časti druhého odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd v bodoch 121 až 159 napadnutého rozsudku nesprávne rozhodol, že nepreukázala, že všetky operácie uskutočnené so sankcionovanými bankami boli vykonané s povolením alebo súhlasom Bundesbank alebo boli vylúčené z pôsobnosti režimu sankcií, takže tieto operácie nemohli odôvodniť zaradenie jej mena do zoznamov osôb a subjektov, ktorých aktíva sa musia zmraziť.

33. Argumentácia, ktorú odvolateľka uvádza v rámci tejto časti druhého odvolacieho dôvodu, sa týka v prvom rade operácií údajne vylúčených z pôsobnosti reštriktívnych opatrení, v druhom rade údajne povolených operácií a v treťom rade operácií uskutočnených podľa tretieho postupu.

a) O operáciách údajne vylúčených z pôsobnosti reštriktívnych opatrení

34. EIH napáda skutočnosť, že Všeobecný súd na základe článku 44 ods. 1 svojho rokovacieho poriadku rozhodol o neprípustnosti tvrdenia, že určité operácie, najmä platby uskutočnené na zmrazených účtoch označených subjektov, boli vylúčené z pôsobnosti reštriktívnych opatrení a z tohto dôvodu teda nemohli odôvodniť zaradenie odvolateľky do zoznamu osôb a subjektov, ktorých aktíva sa musia zmraziť.

b) O údajne povolených operáciách

35. Odvolateľka tu namieta nesprávne právne posúdenie, ktorého sa Všeobecný súd dopustil tým, že rozhodol, že odvolateľka neposkytla dostatok dôkazov o povoleniach udelených na základe nariadenia Rady (ES) č. 423/2007 z 19. apríla 2007 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu [24] a neskôr – pokiaľ ide o operácie uskutočnené po nadobudnutí jeho účinnosti – v súlade s nariadením č. 961/2010 [25]. Odvolateľka v podstate tvrdí, že Všeobecný súd nesprávne pochopil obsah jednej z príloh jej žaloby, ktorá však v zmenenej a doplnenej verzii obsahovala povolenia udelené na základe článku 9 nariadenia č. 423/2007 (pre operácie uskutočnené od 2. septembra 2010 do 27. októbra 2010) a povolenia udelené

23 — Pozri body 114 až 118 napadnutého rozsudku.

24 — Ú. v. EÚ L 103, s. 1.

25 — Keďže k operáciám spomenutým v odôvodneniach napadnutých aktov došlo v rokoch 2009 a 2010, ich legalitu treba skúmať buď z hľadiska nariadenia č. 423/2007, alebo z hľadiska nariadenia č. 961/2010, ktoré nadobudlo účinnosť 27. októbra 2010.

na základe článku 18 nariadenia č. 961/2010 (pre neskoršie operácie). Všeobecný súd nemôže vytýkať odvolateľke, že nepredložila povolenia v súvislosti s operáciami uskutočnenými pred 2. septembrom 2010 uvedenými v napadnutých aktoch z dôvodu, že Bundesbank sama uviedla, že na operácie uskutočnené podľa tretieho postupu týkajúce sa bývalých činností nie je potrebné nijaké povolenie. Keďže Všeobecný súd predtým [26] rozhodol, že Rada nemôže odôvodňovať prijatie reštriktívnych opatrení operáciami povolenými v súlade s nariadením č. 423/2007 alebo nariadením č. 961/2010, cieľom prílohy predloženej spoločnosťou EIH bolo práve preukázať, že operácie, ktoré Rada uviedla v odôvodneniach napadnutých aktov a ktoré sa týkali obdobia po 2. septembri 2010, boli povolené, pričom Rada navyše neuviedla ani nepreukázala, že vychádzala z iných než povolených operácií. Ak však vychádzala len z povolených operácií, nemohla rozhodnúť o zápise odvolateľky len z tohto dôvodu. Okrem toho EIH uviedla len príklady povolení podľa článku 21 nariadenia č. 961/2010 pre operácie po 2. septembri 2010, ale všetky operácie uskutočnené podľa tretieho postupu, ktoré vyžadovali povolenie podľa uvedeného článku, boli riadne povolené. Rada ani Všeobecný súd nevyžadovali viac dôkazov a EIH nebola podľa žiadnej zásady ani právnej normy povinná preukázať každé povolenie. Všeobecný súd teda nesprávne rozhodol, že príklady povolení poskytnuté spoločnosťou EIH nepostačovali na podloženie tvrdenia, že všetky operácie uskutočnené po 2. septembri 2010 boli legálne.

c) O operáciách uskutočnených podľa tretieho postupu

36. Napokon odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že rozhodol, že operácie uskutočnené podľa tretieho postupu boli protiprávne. V tejto súvislosti uvádza tri okruhy tvrdení.

37. Po prvé EIH tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že konštatoval, že schválenie operácií uskutočnených spoločnosťou EIH podľa tretieho postupu zo strany Bundesbank týkajúcich sa bývalých činnosti vykonávaných so sankcionovanými bankami bolo protiprávne z dôvodu, že Bundesbank postupovala všeobecne, hoci podľa nariadení č. 423/2007 a 961/2010 možno udeľovať len individuálne povolenia. EIH vytýka Všeobecnému súdu, že na túto skutočnosť prihliadol bez návrhu, keďže otázka nevyhnutnosti individuálneho povolenia nebola predmetom diskusie medzi účastníkmi konania, pričom Rada sa najmä obmedzila na tvrdenie, že nič jej nebránilo v tom, aby sa opierala aj o povolené úkony na účely zápisu odvolateľky do zoznamu osôb a subjektov, ktorých aktíva sa musia zmraziť. Okrem toho EIH subsidiárne tvrdí, že všeobecné schválenia operácií nie sú výslovne vylúčené relevantnými ustanoveniami nariadení č. 423/2007 a 961/2010, a opiera sa o príklady založené na praxi britského ministerstva financií, ktoré vykonáva individuálne posudzovanie a udeľuje aj všeobecné schválenia. V každom prípade právomoc rozhodnúť o tom, že povolenie nie je potrebné, prináleží vnútroštátnym orgánom. Tieto orgány pri rozhodovaní o žiadosti o povolenie podľa článkov 7 a 9 nariadenia č. 423/2007 alebo článkov 18 a 21 nariadenia č. 961/2010 musia najprv overiť, či je povolenie potrebné, potom posúdiť, či sa uvedené povolenie má udeliť, a napokon rozhodnúť, či majú byť k povoleniu pripojené podmienky. Vnútroštátnym orgánom totiž bola priznaná právomoc vopred posúdiť, či sa uplatní napríklad článok 7 nariadenia č. 423/2007, a ak jeden z týchto vnútroštátnych orgánov rozhodne, že to nie je tak, znamená to, že nie je potrebné nijaké povolenie, a treba vychádzať z toho, že daný orgán vyjadril svoj súhlas. Tento orgán o tom informuje hospodársky subjekt, ktorý potom musí požívať tú istú ochranu, ako keby dostal povolenie, teda mu už nehrozí, že za vykonanie predmetnej operácie bude zaradený do zoznamu. Rada teda nemohla uložiť reštriktívne opatrenia z dôvodu operácií zrealizovaných v súlade s postupom schváleným vnútroštátnym orgánom, ak schválenie spadalo do pôsobnosti uvedeného orgánu, a to či už podľa nariadenia č. 423/2007, alebo podľa nariadenia č. 961/2010. Okrem toho Rada ani Komisia nikdy neuviedli, že Bundesbank sa mýli, ani od nej nevyžadovali, aby vzala späť svoje povolenie. Bundesbank na základe vlastnej vôle v dôsledku napadnutého rozsudku oznámila zmenu svojej praxe a vyžadovala, aby sa pre operácie uskutočnené podľa tretieho postupu už podávali žiadosti

26 — Pozri bod 129 napadnutého rozsudku.

o povolenie. V dôsledku toho je zaradenie spoločnosti EIH do zoznamov z dôvodu operácií uskutočnených podľa tretieho postupu protiprávne. Všeobecný súd sa dopustil vážneho pochybenia tým, že dospel k opačnému záveru na základe údajnej protiprávnosti všeobecných schválení a rozhodol, že také schválenia nemôžu byť pre Radu záväzné.

38. Po druhé EIH tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho posúdenia tým, že dospel k záveru, že povolenia, ktoré udelila Bundesbank na základe článku 21 nariadenia č. 961/2010, nepotvrdzujú legalitu operácií uskutočnených podľa tretieho postupu. Hoci je pravda, že – ako konštatoval Všeobecný súd – neoznačené subjekty sa musia ubezpečiť o legalite operácií uskutočnených podľa tretieho postupu tým, že prípadne požiadajú o potrebné povolenia podľa článkov 16 až 19 a 21 nariadenia č. 961/2010, a že povolenia získané podľa uvedeného článku 21, ktorý predstavuje zmiernenie zásady zmrazenia finančných prostriedkov, ubezpečujú hospodársky subjekt o súlade plánovanej operácie s nariadením, prevody uskutočnené z tohto dôvodu nesmú umožniť obchádzanie reštriktívnych opatrení, ako to zakazuje článok 16 ods. 4 nariadenia č. 961/2010. Hospodárskemu subjektu po tom, čo oznámil všetky podrobnosti o plánovanej operácii vnútroštátnemu orgánu príslušnému na udeľovanie povolení, a po tom, čo získal potrebné povolenie, však nemožno vytýkať „vedom[ú] a úmyseln[ú] účasť na činnostiach, ktorých predmetom [cieľom – *neoficiálny preklad*] alebo dôsledkom je priame alebo nepriame obchádzanie opatrení“ spočívajúcich v zmrazení finančných prostriedkov. Rada sa teda nemohla opierať o operácie povolené podľa článku 21 nariadenia č. 961/2010 na to, aby prijala reštriktívne opatrenia proti odvolateľke, a keďže netvrdila, že vychádzala z iných než povolených operácií, treba konštatovať, že prvý až tretí príklad uvedený v odôvodneniach je protiprávny.

39. Po tretie odvolateľka v podstate opäť vytýka Všeobecnému súdu, že konštatoval jej „vedom[ú] a úmyseln[ú]“ účasť na činnosti, ktorej cieľom alebo dôsledkom bolo obchádzanie reštriktívnych opatrení. Odvolateľka tvrdí, že na túto skutočnosť prihliadol Všeobecný súd bez návrhu a bez toho, aby o nej diskutovali účastníci konania. Subsidiárne tvrdí, že vzhľadom na to, že operácie si v prvom rade nevyžadovali povolenia, v druhom rade boli schválené alebo v treťom rade boli povolené podľa článku 21 nariadenia č. 961/2010, Všeobecný súd nemohol rozhodnúť, že účasť spoločnosti EIH na obchádzaní reštriktívnych opatrení bola „vedomá a úmyselná“, ako to na účely zápisu vyžaduje článok 16 ods. 4 nariadenia č. 961/2010, a to tým skôr, že EIH dostala od Bundesbank uistenia o legalite dotknutých operácií. Od spoločnosti EIH nemožno vyžadovať, aby preukázala, že neporušila článok 16 ods. 4 uvedeného nariadenia. Tiež jej nemožno vytýkať, že si nevyžiadala od Bundesbank podrobnejšie informácie o plánovaných operáciách. Toto tvrdenie, ktoré bolo uvedené po prvý raz v napadnutom rozsudku, totiž bolo zohľadnené bez návrhu a bez diskusie medzi účastníkmi konania. EIH navyše získala odborné vyjadrenie od príslušného vnútroštátneho orgánu, konkrétne od Bundesbank, ktorý viackrát zopakoval svoje stanovisko. EIH bola v pravidelnom kontakte s týmto orgánom, čo navyše preukázala, ale Všeobecný súd posúdil časovú postupnosť komunikácie s Bundesbank zjavne nesprávne. Povinnosť obozretnosti, ktorú mala odvolateľka, platila vo vzťahu k iránskym fyzickým a právnickým osobám, ale určite nie vo vzťahu k informáciám a uisteniam, ktoré poskytla samotná Bundesbank. Odvolateľka navyše vytýka Všeobecnému súdu, že nesprávne odmietol ako dôkazy tri listy rakúskej národnej banky predložené spoločnosťou EIH, hoci tieto listy potvrdzovali stanovisko Bundesbank vo vzťahu k operáciám uskutočneným podľa tretieho postupu týkajúcim sa bývalých činností a hoci z uvedených listov vyplýva, že s týmto stanoviskom súhlasila samotná Rada, členské štáty a právne oddelenie Európskej komisie. Napokon odvolateľka spochybňuje závery, ktoré Všeobecný súd vyvodil zo správ o audite, na ktoré sa odvolávala. Všeobecný súd nemôže relativizovať dôkaznú silu uvedených správ z dôvodu, že vychádzajú len z analýzy vzoriek operácií, hoci v tejto oblasti ide o bežnú prax. Všeobecný súd tiež nevzal do úvahy skutočnosť, že dvaja kontrolóri Bundesbank sa nachádzali na mieste, v priestoroch spoločnosti EIH, aby mohli pravidelne podávať správy spolkovému orgánu finančného dohľadu. Okrem toho Všeobecný súd len uviedol, že jedna zo správ výslovne zdôrazňuje, že transakcie uskutočnené v rámci tretieho postupu mohli ohroziť

dosiahnutie cieľov sankčnej politiky Únie [27], hoci sa v tej istej správe navyše konštatovalo, že „vzhľadom na nasledujúce závery a odporúčania a s výhradou možnosti dodatočných overení v jednotlivých prípadoch sa domnievame, že postupy použité spoločnosťou EIH na dodržanie sankčných nariadení spĺňajú zákonné požiadavky“ [28]. Skutkové závery vyvodené Všeobecným súdom týkajúce sa správ o audite by sa teda mali zrušiť, lebo sú nezlučiteľné s listinami založenými v spise, a teda sú úplne nesprávne. Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že rozhodol, že tretí postup porušuje zákaz obchádzania reštriktívnych opatrení uvedený v článku 16 ods. 4 nariadenia č. 961/2010.

40. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd nesprávne rozhodol, že spĺňala podmienky stanovené v článku 16 nariadenia č. 961/2010 na to, aby jej bolo možné uložiť reštriktívne opatrenia.

2. Analýza

a) O operáciách údajne vylúčených z pôsobnosti reštriktívnych opatrení

41. Z bodov 145 a 146 napadnutého rozsudku vyplýva, že Všeobecný súd rozhodol, že odvolateľka sa obmedzila na tvrdenie, že niektoré operácie boli vylúčené z pôsobnosti reštriktívnych opatrení, bez toho, aby v tejto súvislosti podložila svoju argumentáciu, a považoval toto tvrdenie za neprípustné podľa článku 44 ods. 1 svojho rokovacieho poriadku. Okrem toho po získaní doplňujúcich informácií od odvolateľky na pojednávaní Všeobecný súd konštatoval, že tvrdenie, že schválenie, ktoré udelila Bundesbank, sa opieralo o úvahu, že operácie uskutočnené podľa tretieho postupu sú vylúčené z pôsobnosti reštriktívnych opatrení, treba posúdiť v rámci v rámci skúmania údajne schválených operácií uskutočnených na základe uvedeného postupu.

42. Stotožňujem sa so stanoviskom Všeobecného súdu.

43. Z ustálenej judikatúry totiž vyplýva, že podľa článku 44 ods. 1 písm. c) Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu uvedenie predmetu konania a zhrnutie dôvodov predstavujú dva základné údaje, ktoré musí každá žaloba obsahovať, a že údaje o predmete konania a zhrnutie dôvodov uvedených v každej žalobe musia byť dostatočne jasné a presné, aby to umožnilo súdom Únie vykonať preskúmanie. [29] Žalobný dôvod týkajúci sa materiálnej zákonnosti sporného rozhodnutia teda v zásade možno preskúmať len vtedy, ak ho uvádza žalobca. [30]

44. V tejto súvislosti sa obmedzím na konštatovanie, že v žalobe je uvedený prípad platieb uskutočnených na zmrazených účtoch označených subjektov len v poznámke pod čiarou. [31] Pokiaľ sa nemýlim, článok 11 nariadenia č. 423/2007, o ktorý EIH zrejme opiera svoje tvrdenie v rámci odvolania, nie je spomenutý v žalobe ani v replike predloženej odvolateľkou v rámci prvostupňového konania. Ekvivalent tohto článku v nariadení č. 961/2010, teda článok 20 uvedeného nariadenia [32], je

27 — Pozri bod 156 napadnutého rozsudku.

28 — Odvolateľka sa tu opiera o bod 151 správy vyhotovenej poradenskou spoločnosťou 23. decembra 2010 (pozri bod 85 odvolania).

29 — Rozsudok Francúzsko/Komisia (C-559/12 P, EU:C:2014:217, body 38 a 39).

30 — Rozsudok Rousse Industry/Komisia (C-271/13 P, EU:C:2014:175, bod 18).

31 — Pozri poznámky pod čiarou 6 a 37 žaloby.

32 — Z článku 11 nariadenia č. 423/2007 a článku 20 nariadenia č. 961/2010 v podstate vyplýva, že povinnosť zmraziť finančné prostriedky označených osôb a subjektov nie je prekážkou toho, aby finančné inštitúcie v prípade, že prijímajú finančné prostriedky od tretej osoby, pripísali tieto finančné prostriedky v prospech zmrazených účtov, pokiaľ tieto pripísané sumy budú takisto zmrazené. Platí to aj v prípade, ak sa na zmrazené účty pripisujú úroky, výnosy z týchto účtov alebo platby v prospech označenej osoby alebo označeného subjektu uskutočnené na základe zmlúv, dohôd alebo záväzkov, ktoré sa uzavreli alebo ktoré vznikli pred označením uvedenej osoby alebo uvedeného subjektu. Naopak, ak označená osoba alebo označený subjekt dlhujú platbu na základe zmluvy, ktorú uzavreli pred svojím označením, alebo na základe záväzku, ktorý im vznikol pred ich označením, uvoľnenie finančných prostriedkov možno povoliť za prísnych podmienok, ktoré boli stanovené v článku 9 nariadenia č. 423/2007 a v článku 18 nariadenia č. 961/2010.

citovaný len v časti žaloby venovanej opisu relevantných právnych predpisov Únie.[33] V každom prípade EIH neoznačila ani operácie, ktoré podľa jej názoru mohli spadať do pôsobnosti týchto dvoch ustanovení. V bode 42 svojej žaloby poukázala bez ďalších spresnení len na operácie „vylúčené z právnych predpisov týkajúcich sa reštriktívnych opatrení voči Iránu“.[34]

45. Za týchto podmienok treba konštatovať, že žaloba spoločnosti EIH neobsahovala nijaký riadne podložený žalobný dôvod, časť žalobného dôvodu a dokonca ani tvrdenie týkajúce sa teórie, podľa ktorej sú operácie uskutočnené na zmrazených účtoch označených subjektov vylúčené z pôsobnosti reštriktívnych opatrení.

46. Všeobecný súd teda správne rozhodol, že toto tvrdenie je podľa článku 44 ods. 1 jeho rokovacieho poriadku neprípustné.

b) O údajne povolených operáciách

47. V prvom rade argumentácia odvolateľky v tejto súvislosti spochybňuje spôsob, akým Všeobecný súd posúdil prílohu A19 žaloby podanej odvolateľkou – pričom pripomínam[35], že táto príloha obsahuje zoznam operácií uskutočnených spoločnosťou EIH od roku 2010 do roku 2011 s bankami uvedenými v odôvodneniach napadnutých aktov[36] –, ako aj prílohu A20 tejto žaloby, v ktorej je uvedených najmä desať príkladov povolení udelených spoločnosti EIH na základe článku 21 ods. 4 nariadenia č. 961/2010[37].

48. Podľa vyššie uvedených zásad stanovených judikatúrou[38] možno nesprávne posúdenie dôkazov konštatovať v odvolacom konaní len vtedy, ak zjavne vyplýva z dokumentov v spise bez toho, aby bolo potrebné vykonať nové posúdenie skutkového stavu.

49. Obmedzím sa teda na konštatovanie, že dve najstaršie operácie, ktoré boli údajne povolené a ktoré sú uvedené v prílohe, pochádzajú z 27. júla 2010 a zo 6. októbra 2010, pričom všetky ostatné operácie boli uskutočnené po 27. októbri 2010, keď nadobudlo účinnosť nariadenie č. 961/2010. Aspoň jeden z príkladov spomenutých Radou v odôvodneniach napadnutých aktov pritom odkazuje na operácie, ku ktorým došlo v roku 2009, a uvedené odôvodnenia sa navyše týkajú operácií, ku ktorým nedošlo len v „roku 2009“, ale aj „na začiatku augusta 2010“, v „auguste 2010“ a v „októbri 2010“, čo sú obdobia, ku ktorým je uvedená len jedna operácia. Okrem toho treba na základe znenia uvedenej prílohy A20 konštatovať, že – ako Všeobecný súd správne poznamenal – EIH poskytla len príklady povolení, pričom všetky z nich boli udelené po 1. júli 2011.[39]

50. Všeobecný súd teda bol oprávnený konštatovať, že tieto čiastočné dôkazy nepostačovali na preukázanie, že *všetky* operácie uvedené v odôvodneniach napadnutých aktov z roku 2009 a z roku 2010 boli legálne.

51. V druhom rade argumentácia odvolateľky spočíva na nesprávnom výklade napadnutého rozsudku. Jej úvahy možno zhrnúť takto. Keďže Všeobecný súd rozhodol, že Rada nemôže odôvodňovať prijatie reštriktívnych opatrení povolenými operáciami, na konštatovanie protiprávnosti zápisu spoločnosti EIH do zoznamu osôb a subjektov, ktorých aktíva sa musia zmraziť, stačí, aby táto spoločnosť preukázala, že operácie uvedené v odôvodneniach boli povolené. Stanovisko Všeobecného súdu je však

33 — Pozri bod 15 žaloby.

34 — Aby som bol úplne presný, tieto operácie sú spomenuté aj v bode 7 žaloby, ktorý je len prehľadom označení jednotlivých žalobných dôvodov.

35 — Pozri bod 29 týchto návrhov.

36 — Pozri bod 29 týchto návrhov.

37 — Pokiaľ ide o tento článok, pozri bod 61 a nasl. týchto návrhov.

38 — Pozri body 25 a 27 týchto návrhov.

39 — Pozri bod 147 napadnutého rozsudku.

diferencovanejšie, keďže podľa jeho názoru povolená operácia nemôže slúžiť ako základ na prijatie reštriktívnych opatrení len v prípade, ak bolo povolenie udelené v *úplnom súlade* s predmetným nariadením.[40] Preto samotné predloženie povolení v každom prípade nepostačuje na osvedčenie legality predmetných operácií. K tejto otázke sa navyše vrátim pri skúmaní tvrdení odvolateľky venovaných operáciám uskutočneným podľa tretieho postupu.

c) O operáciách uskutočnených podľa tretieho postupu

i) O legalite všeobecných schválení

52. Hneď na úvod treba zamietnuť tvrdenie odvolateľky, ktorá vytýka Všeobecnému súdu, že bez návrhu a bez diskusie medzi účastníkmi konania zohľadnil otázku, či bolo pre každú z plánovaných operácií potrebné individuálne povolenie namiesto všeobecného schválenia. EIH vo svojich písomnostiach sama uznáva, že písomne odpovedala na otázku v tomto znení, ktorú jej položil Všeobecný súd: „Aká je podľa Vás právna hodnota schválenia postupu, akým je ‚tretí' postup, zo strany príslušného vnútroštátneho orgánu s ohľadom na ustanovenia nariadenia [č. 423/2007]?" Z tejto formulácie jasne vyplýva, že Všeobecný súd upriamil pozornosť na skutočnosť, že ide o schválenie postupu a nie individuálnych a izolovaných operácií. Ako poznamenala Rada, účastníci konania teda mali neobmedzenú možnosť zaujať stanovisko k tejto otázke. Okrem toho odpovede na túto písomnú otázku boli doručené Všeobecnému súdu a oznámené účastníkom konania v januári 2013, zatiaľ čo pojednávanie na Všeobecnom súde sa konalo 20. februára 2013. Inak povedané, EIH mohla opäť využiť príležitosť tohto fóra na diskusiu o právnej hodnote schválenia a diskutovať práve o tom, či „schválenie" možno považovať za individuálne rozhodnutie vnútroštátnych orgánov v zmysle nariadenia č. 423/2007, čo Rada vo svojej písomnej odpovedi na otázku položenú Všeobecným súdom poprela.

53. Pokiaľ ide o vecnú stránku problému, treba konštatovať, že Všeobecný súd sa pri svojej analýze nedopustil nesprávneho právneho posúdenia. Vráťme sa na chvíľu k zneniu a zmyslu nariadení č. 423/2007 a 961/2010.

54. Tieto dve nariadenia stanovujú zásadu zmrazenia finančných prostriedkov označených osôb a subjektov[41] a následne upravujú ako odchýlku – teda ako výnimku – rôzne prípady uvoľnenia týchto finančných prostriedkov[42]. Tieto odchýlky „môžu"[43] povoliť príslušné vnútroštátne orgány[44], ktorých úlohou je potom overiť, či je každá z podmienok vyžadovaných na povolenie uvoľnenia splnená.

55. Príslušný vnútroštátny orgán môže v podstate povoliť uvoľnenie, ak finančné prostriedky podliehajú súdnemu, administratívnemu alebo arbitrážnemu zádržnému právu, ktoré vzniklo pred určitým dátumom, alebo súdnemu, administratívnemu alebo arbitrážnemu rozhodnutiu, ktoré bolo vydané pred určitým dátumom[45], alebo ak je platba splatná na základe zmluvy, dohody alebo záväzku, ktoré dotknutý subjekt uzavrel, resp. ktorý mu vznikol pred jeho označením[46], alebo ak má uvoľnenie zabezpečiť základné potreby osoby, zaplatenie odmien, poplatkov na bežnú držbu alebo správu účtov alebo mimoriadnych výdavkov[47]. Zo všetkých týchto ustanovení vyplýva, že zámerom normotvorcu Únie bolo, aby každá z plánovaných operácií podliehala individuálnemu povoleniu, keďže v uvedených

40 — Pozri bod 129 napadnutého rozsudku. Odvolateľka navyše považuje toto konštatovanie obsiahnuté v napadnutom rozsudku za úplne správne (pozri bod 44 odvolania).

41 — Článok 7 nariadenia č. 423/2007 a článok 16 nariadenia č. 961/2010.

42 — Články 8 až 10 nariadenia č. 423/2007 a články 17 až 19 nariadenia č. 961/2010.

43 — Články 8 a 9, ako aj článok 10 ods. 1 nariadenia č. 423/2007 a články 17 a 18, ako aj článok 19 ods. 1 a 2 nariadenia č. 961/2010.

44 — V prílohe III nariadenia č. 423/2007 bol uvedený zoznam vnútroštátnych internetových stránok, na ktorých boli dostupné informácie o príslušných orgánoch uvedených okrem iného v článkoch 8 až 10 uvedeného nariadenia. V prílohe V nariadenia č. 961/2010 boli uvedené tie isté informácie o orgánoch poverených vydávaním potrebných povolení okrem iného podľa článkov 17 až 19 a 21 uvedeného nariadenia.

45 — Článok 8 nariadenia č. 423/2007 a článok 17 nariadenia č. 961/2010.

46 — Článok 9 nariadenia č. 423/2007 a článok 18 nariadenia č. 961/2010.

47 — Článok 10 nariadenia č. 423/2007 a článok 19 nariadenia č. 961/2010.

ustanoveniach sa hovorí o konkrétnej platbe [48] alebo konkrétnom povolení [49]. Okrem toho, keďže udelenie povolenia predstavuje výnimku zo zásady zmrazenia, na jeho udelenie je potrebné, aby sa príslušný vnútroštátny orgán ubezpečil, či plánované uvoľnenie spĺňa všetky podmienky vyžadované nariadením. Je teda zrejmé, že sa vyžaduje individuálne posúdenie.

56. Všeobecný súd preto v bode 128 napadnutého rozsudku správne rozhodol, že články 8 až 10 nariadenia č. 423/2007 a články 17 až 19 nariadenia č. 961/2010 „neumožňujú príslušným orgánom členských štátov vydať všeobecné schválenie pre určitú kategóriu operácií, pre ktoré by dotknuté subjekty boli oslobodené od povinnosti žiadať o povolenie v každom konkrétnom prípade“.

57. EIH však tvrdí, že dve predmetné nariadenia výslovne nevylučujú tieto všeobecné schválenia a že ide o bežnú prax, ktorú uplatňujú aj iné vnútroštátne orgány ako Bundesbank, najmä britské ministerstvo financií. Keďže však ide o výnimku zo zásady zmrazenia finančných prostriedkov, ktorá sa prirodzene musí vykladať striktne, nemožno tvrdiť, že to, čo nie je výslovne vylúčené, je dovolené. Okrem toho tvrdenie a dôkazy o praxi britského ministerstva financií sú nielenže oneskorené, lebo neboli predložené Všeobecnému súdu, hoci EIH mala neobmedzenú možnosť predložiť ich najmä v rámci svojej písomnej odpovede na otázku položenú Všeobecným súdom [50], ale je tiež neúčinné odvolávať sa na vnútroštátnu prax s cieľom odôvodniť výklad aktu Únie. Rovnako poznamenávam, že samotné Spojené kráľovstvo vo svojich písomnostiach spochybnilo, že prax jeho ministerstva financií, na ktorú sa odvoláva odvolateľka, má rovnaký právny základ ako prax Bundesbank, o ktorú ide v tomto odvolacom konaní.

58. Hoci nič nebráni príslušným vnútroštátnym orgánom v tom, aby udelili všeobecné schválenia týkajúce sa prípadne určitých postupov, podľa ktorých sa uskutočňujú finančné operácie, tieto schválenia nepatria do pôsobnosti nariadení č. 423/2007 a 961/2010 ani úloh, ktoré v tejto súvislosti zveril normotvorca Únie uvedeným orgánom. Ako pritom Všeobecný súd správne poznamenal, len povolenie udelené príslušným vnútroštátnym orgánom v *úplnom súlade s* dvoma predmetnými nariadeniami v zásade môže brániť Rade v tom, aby takto povolenou operáciou odôvodnila prijatie reštriktívnych opatrení voči subjektu, ktorý uskutočnil uvedenú operáciu. [51] Tak ako Všeobecný súd však dodávam, že nejde o absolútnu záruku, keďže rozhodnutie vnútroštátneho orgánu automaticky neosvedčuje legalitu povolenej operácie s ohľadom na nariadenia, ktoré určujú právny rámec režimu reštriktívnych opatrení. Netreba totiž zabúdať na to, že keď vnútroštátne orgány rozhodujú o žiadosti o povolenie, môžu mať k dispozícii len čiastkové informácie a je celkom možné, že subjekt, ktorý podá takú žiadosť, utají určité informácie o plánovanej operácii, aby získal povolenie.

59. Najmä z tohto dôvodu, ale aj s prihliadnutím na to, o čo v prejednávanej veci ide, konkrétne o boj proti šíreniu jadrových zbraní v Iráne, právomoc Rady rozhodovať o uložení reštriktívnych opatrení – teda rozhodovať o tom, či sú podmienky uvedené v článku 7 nariadenia č. 423/2007 alebo v článku 16 nariadenia č. 961/2010 splnené – nemôže úplne závisieť od výkonu právomoci vnútroštátnych orgánov povoľovať uvoľnenie finančných prostriedkov na základe článkov 8 až 10 nariadenia č. 423/2007 a článkov 17 až 19 nariadenia č. 961/2010.

60. EIH teda nemôže tvrdiť, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že nedospel k záveru, že operácie uskutočnené podľa tretieho postupu boli legálne len preto, lebo Bundesbank ich všeobecne a druhovo schválila, a rozhodol, že Rada bola oprávnená odôvodniť prijatie reštriktívnych opatrení voči odvolateľke takto schválenými operáciami.

48 — Článok 9 písm. a) body i) a iii) nariadenia č. 423/2007, ako aj článok 18 písm. a) body i) a iii) nariadenia č. 961/2010.

49 — Článok 10 ods. 1 písm. b) a ods. 2 písm. a) a b) nariadenia č. 423/2007, ako aj článok 19 ods. 1 písm. b) a ods. 2 písm. a) a b) nariadenia č. 961/2010.

50 — Pozri bod 52 týchto návrhov.

51 — Pozri bod 129 napadnutého rozsudku.

ii) O článku 21 nariadenia č. 961/2010

61. Pokiaľ ide o článok 21 nariadenia č. 961/2010, čo je ustanovenie, ktoré nemá v nariadení č. 423/2007 ekvivalent, jeho prijatie zodpovedá cieľu spočívajúcemu v posilnení finančného dohľadu ohlásenému v rezolúcii Bezpečnostnej rady OSN 1803 (2008) a konkretizovanému v rezolúcii Bezpečnostnej rady OSN 1929 (2010), ktorou boli zavedené prísnejšie opatrenia. Podľa článku 21 nariadenia č. 961/2010 sa mechanizmus všeobecného dohľadu vzťahuje na každý prevod finančných prostriedkov iránskym osobám alebo subjektom a od iránskych osôb alebo subjektov. V závislosti od prevádzanej sumy a jej konečného využitia bude uvedený prevod predmetom jednoduchého oznámenia alebo predchádzajúceho povolenia udeleného príslušnými vnútroštátnymi orgánmi. Na rozdiel od článkov 17 až 19 uvedeného nariadenia sa konanie o žiadosti o povolenie podľa článku 21 tohto nariadenia týka subjektu usadeného na území Únie, ktorý chce uskutočniť prevod finančných prostriedkov na neoznačené subjekty, teda na subjekty, ktorých aktíva neboli zmrazené na základe článku 16 nariadenia č. 961/2010, alebo prijať od nich finančné prostriedky.

62. Operácie uskutočnené podľa tohto tretieho postupu by vzhľadom na svoju celkom špecifickú povahu mohli byť predmetom žiadosti o povolenie na základe článku 21 nariadenia č. 961/2010, najmä ak sa nezistí účasť dotknutého označeného subjektu v tomto procese. V každom prípade však článok 21 nariadenia č. 961/2010 nemožno využiť na obídenie prísnych výnimiek zo zásady zmrazenia finančných prostriedkov stanovenej v článkoch 17 až 19 uvedeného nariadenia. Zo samotnej povahy tretieho postupu pritom vyplýva, že tento postup má „za cieľ uskutočniť finančné operácie, na ktorých majú záujem *označené* subjekty, keďže mali predovšetkým umožniť splnenie predchádzajúcich záväzkov *označených* iránskych bánk“ [52]. EIH nespochybňuje túto definíciu, lebo sama oznámila Všeobecnému súdu a v odvolacom konaní viackrát pripomenula, že operácie sa týkali bývalých činností označených subjektov. Pre také operácie sa teda nemal použiť článok 21 nariadenia č. 961/2010, ale naopak jedno z ustanovení venovaných uvoľneniu zmrazených aktív označených subjektov – v prejednávanej veci vzhľadom na predmet plánovaného prevodu článok 18 nariadenia č. 961/2010. Všeobecný súd teda správne rozhodol, že vzhľadom na to, že operácie údajne uskutočnené podľa tretieho postupu majú za následok, že na určité operácie sa neuplatnia pravidlá stanovené článkami 17 až 19 nariadenia č. 961/2010, ktoré sú inak reštriktívnejšie ako režim zavedený na základe článku 21 uvedeného nariadenia, môžu porušiť článok 16 ods. 4 nariadenia č. 961/2010, lebo dovoľujú obchádzanie zmrazenia finančných prostriedkov označených subjektov. [53]

63. Súdny dvor navyše rozhodol, že zákaz obchádzania stanovený v článku 7 ods. 4 nariadenia č. 423/2007 – ktorý presne zodpovedá článku 16 ods. 4 nariadenia č. 961/2010 – „treba chápať tak, že sa vzťahuje na činnosti, u ktorých sa na základe objektívnych okolností zdá, že síce z formálneho hľadiska spadajú [nespadajú – *neoficiálny preklad*] pod skutkovú podstatu porušenia [zákazu sprístupnenia finančných prostriedkov], avšak ako také alebo z dôvodu ich eventuálnej spojitosti s inými činnosťami je ich cieľom alebo dôsledkom priamo alebo nepriamo zabrániť uplatneniu zákazu [sprístupnenia finančných prostriedkov]“. [54]

64. Za týchto podmienok – z tých istých dôvodov, ktoré boli uvedené vyššie [55] – sa hospodársky subjekt nemôže odvolávať na povolenie udelené vnútroštátnym orgánom na základe článku 21 nariadenia č. 961/2010, ak sa postup vymedzený v uvedenom článku odklonil od svojho pôvodného účelu, čo má za následok, že uvedené povolenie nie je v súlade s nariadením.

52 — Bod 150 napadnutého rozsudku. Kurzívou zvýraznil generálny advokát. Pozri tiež definíciu tretieho postupu poskytnutú odvolateľkou v bode 51 napadnutého rozsudku, pripomenutú v bode 10 týchto návrhov.

53 — Pozri bod 150 napadnutého rozsudku.

54 — Rozsudok Afrasiabi a i. (C-72/11, EU:C:2011:874, bod 62).

55 — Pozri bod 58 týchto návrhov.

65. EIH v odvolacom konaní popiera svoju „vedom[ú] a úmyseln[ú] účasť“ v zmysle článku 16 ods. 4 nariadenia č. 961/2010 na činnostiach, ktorých cieľom alebo dôsledkom je priame alebo nepriame obchádzanie opatrení spočívajúcich v zmrazení finančných prostriedkov.

66. Toto tvrdenie týkajúce sa „subjektívnej stránky“ [56] alebo „subjektívn[ej] stránk[y] účasti uvedenej“ v citovanom článku [57] považujem za oneskorené, keďže EIH podľa všetkého konkrétne nespochybnila túto subjektívnu stránku v konaní pred Všeobecným súdom, hoci napriek tomu, že tvrdí, že nevedela, na základe čoho bola zaradená do zoznamu osôb a subjektov, ktorých aktíva sa musia zmraziť, z odôvodnení napadnutých aktov jasne vyplýva, že sa jej vytýka „poskytovani[e] pomoci mnohým iránskym bankám v súvislosti s alternatívnymi možnosťami ukončenia transakcií, ktoré sa prerušili v dôsledku sankcií [Únie]“, že pomáhala „predísť… sankciám [Únie]“ a „obchádza[ť] sankci[e]“, čo sú skutočnosti, z ktorých vyplýva, že sa jej vytýkalo obchádzanie zmrazenia finančných prostriedkov označených subjektov. Pokiaľ ide o vec samu, v zhode so Všeobecným súdom len poznamenávam, že EIH je finančnou inštitúciou so sídlom na území Únie, ktorá sa špecializuje na služby a činnosti týkajúce sa Iránu alebo vykonávané v Iráne, a z týchto dvoch dôvodov je dobre informovaná o jednotlivých opatreniach prijatých na úrovni Únie a o svojej povinnosti obozretnosti a dohľadu nad jej činnosťami s iránskymi partnermi [58], a to tým skôr v prípade, ak sú zaradení do zoznamu. Okrem toho skutočnosť, že EIH pôsobila práve ako sprostredkovateľ, svedčí o tom, že dokonale poznala totožnosť pôvodného dlžníka a konečného veriteľa, pričom o prvom z nich je všeobecne známe, že je zaradený do zoznamu. EIH si teda bola „vedomá… skutočnosti, že tretí postup napriek zásade zmrazenia finančných prostriedkov umožňoval uskutočnenie operácií, na ktorých mali záujem označené banky“ [59]. Prvky znalosti a vôle, ktoré implikujú pojmy „vedomá“ a „úmyselná“ účasť [60], sú teda v prípade spoločnosti EIH naozaj prítomné, a to tým skôr, že Súdny dvor rozhodol, že tieto dva kumulatívne prvky sú splnené, ak predmetný subjekt „považuje za možné, že jej účasťou na takejto činnosti sa dosiahne takýto cieľ alebo takýto dôsledok, a túto možnosť akceptuje“ [61]. Treba vychádzať z toho, že EIH tým, že naďalej udržiavala finančné vzťahy s označenými subjektmi prostredníctvom atypického nástroja – tretieho postupu – skutočne akceptovala túto možnosť [62].

67. Z vyššie uvedeného vyplýva, že Rada mohla odôvodniť prijatie napadnutých aktov voči odvolateľke takto neoprávnene povolenými operáciami podľa článku 21 nariadenia č. 961/2010.

iii) O treťom postupe a zákaze obchádzania reštriktívnych opatrení

68. EIH sa opäť usiluje spochybniť výklad subjektívnej stránky článku 16 ods. 4 nariadenia č. 961/2010, teda požiadavky „vedom[ej] a úmyseln[ej]“ účasti na činnosti obchádzania reštriktívnych opatrení, zo strany Všeobecného súdu. V tejto súvislosti v celom rozsahu opakujem stanovisko, ktoré som uviedol v bode 66 týchto návrhov.

69. Skutočnosť, že EIH sa odvoláva na jednotlivé uistenia, ktoré dostala od Bundesbank, ktorá viackrát zopakovala svoje stanovisko, pričom uviedla, že určité plánované operácie si nevyžadujú povolenie alebo že schvaľuje využitie tretieho postupu, v každom prípade nepostačuje na odôvodnenie záveru, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že kritériá zaradenia do zoznamov sú splnené – čo je presne problematika, ktorá je predmetom druhého odvolacieho dôvodu.

56 — Pozri bod 78 návrhov, ktoré predniesol generálny advokát Bot vo veci Afrasiabi a i. (C-72/11, EU:C:2011:737).

57 — Rozsudok Afrasiabi a i. (EU:C:2011:874, bod 63).

58 — Pozri bod 140 napadnutého rozsudku.

59 — Bod 150 napadnutého rozsudku.

60 — Rozsudok Afrasiabi a i. (EU:C:2011:874, bod 66).

61 — Rozsudok Afrasiabi a i. (EU:C:2011:874, bod 67).

62 — Ešte dodám, že postoj spoločnosti EIH by mohol byť dôvodom na prijatie reštriktívnych opatrení podľa článku 16 ods. 2 písm. b) nariadenia č. 961/2010, ktoré stanovuje, že osobám alebo subjektom, „ktoré pomáhajú osobe, subjektu alebo orgánu uvedeným na zozname obísť alebo porušiť ustanovenia… nariadenia“, možno tiež uložiť opatrenie spočívajúce v zmrazení finančných prostriedkov. V takom prípade je vedomá a úmyselná povaha vytýkaného správania druhoradá, keďže stačí preukázať pomoc pri obchádzaní alebo porušovaní predmetných ustanovení.

Prípadné uistenia zo strany Bundesbank na jednej strane a posúdenie vhodnosti zaradenia mena spoločnosti EIH do zoznamu osôb a subjektov, ktorých aktíva sa musia zmraziť, Radou na druhej strane patria do dvoch odlišných a samostatných procesov, a to tým skôr, že – ako som preukázal – sa ukázalo, že poskytnuté uistenia, schválenia a povolenia nie sú v súlade s nariadeniami č. 423/2007 a 961/2010.

70. Aj keď konštatovanie Všeobecného súdu, že „primerane obozretná finančná inštitúcia mala požadovať spresnenie, pokiaľ ide o získané ‚schválenie'" [63], sa môže javiť ako mimoriadne prísne, nie je to rozhodujúci prvok v úvahách Všeobecného súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím, že Rada mohla konštatovať, že EIH spĺňa kritériá zápisu. Okrem toho, aj keby to mohol Súdny dvor preskúmať v odvolacom konaní, nie je užitočné ďalej sa zaoberať časovou postupnosťou komunikácie medzi Bundesbank a odvolateľkou, keďže by z nej nebolo možné vyvodiť nijaký záver, ktorý by mohol odvolateľke pomôcť pri jej dokazovaní.

71. Čo sa týka listov rakúskej národnej banky, Všeobecný súd konštatoval, že tieto listy pochádzajú od vnútroštátneho orgánu, ktorý nie je príslušným orgánom pre predmetné operácie, keďže EIH podliehala len Bundesbank. [64] Preto uvedené listy svedčili nanajvýš len o chápaní pravidiel upravujúcich finančné operácie zo strany tohto konkrétneho vnútroštátneho orgánu v súvislosti s vykonávaním aktu Únie, pričom toto chápanie nemôže byť pre inštitúcie Únie záväzné. [65] Skutočnosť, že v jednom z týchto listov sú údajne uvedené výsledky stretnutia skupiny RELEX/sankcie, tiež nemohla pomôcť spoločnosti EIH pri jej dokazovaní, keďže Rada pripomenula, že táto skupina je len prípravným orgánom Rady a že oficiálne stanovisko Rady nemožno vyvodiť len zo zápisnice zo stretnutia uvedenej skupiny.

72. Odvolateľka sa napokon usiluje preukázať, že Všeobecný súd skreslil správy o audite, ktoré predložila. Na základe zásad, ktorými sa musí v takom prípade riadiť Súdny dvor pri preskúmavaní [66], sa obmedzím na konštatovanie, že Všeobecný súd úplne logicky konštatoval, že závery správy o audite, ktorá bola prirodzenie vypracovaná na základe vzoriek operácií, nemožno automaticky uplatniť na všetky skutočne zrealizované operácie. Okrem toho EIH nepopiera, že v správe o audite z 23. decembra 2010 sa výslovne konštatuje, že „transakcie uskutočnené v roku 2010 v rámci tretieho postupu mohli ohroziť dosiahnutie cieľov sankčnej politiky Únie" [67]. Ďalšia pasáž uvedenej správy, na ktorú odvolateľka poukazuje v rámci odvolania a ktorú Všeobecný súd údajne opomenul, sa navyše podľa môjho názoru uberá úplne rovnakým smerom, keďže tým, že sa konštatuje, že konečné posúdenie uvedených operácií by sa mohlo dosiahnuť len podrobnou manuálnou analýzou jednotlivých operácií a operácií, na ktorých sú tieto operácie založené [68], autori správy opäť zdôraznili relatívnu povahu záverov, ktoré z nej bolo možné okamžite vyvodiť. Platí to aj pre tvrdenie, že s výhradou dodatočného overenia v jednotlivých prípadoch sa autori správy domnievali, že postupy používané spoločnosťou EIH na dodržanie sankčných nariadení spĺňali zákonné požiadavky. [69] Všeobecný súd teda nemohol objektívne rozhodnúť, že správy o audite absolútne a definitívne zaručujú, že EIH vždy konala a koná v úplnom súlade s nariadeniami č. 423/2007 a 961/2010.

63 — Bod 154 napadnutého rozsudku.

64 — Pozri bod 155 napadnutého rozsudku.

65 — Pozri bod 57 týchto návrhov.

66 — Pripomenuté v bode 25 a 27 týchto návrhov.

67 — Bod 156 napadnutého rozsudku.

68 — Pozri bod 85 ods. 5 odvolania.

69 — Pozri bod 85 ods. 5 odvolania.

C – O treťom odvolacom dôvode založenom na nesprávnom právnom posúdení, pokiaľ ide o výklad a uplatnenie zásady legitímnej dôvery a zásady právnej istoty

1. Argumentácia odvolateľky

73. Všeobecný súd v bode 174 a nasl. napadnutého rozsudku zamietol tvrdenie odvolateľky, podľa ktorého odvolateľka legitímne očakávala, že nebude sankcionovaná za operácie, ktoré uskutočnila na základe povolení alebo schválení udelených Bundesbank, z dôvodu, že obozretný a rozvážny hospodársky subjekt musí byť schopný predvídať prijatie opatrenia Únie, ktoré môže ovplyvniť jeho záujmy, a nemôže sa dovolávať uplatnenia tejto zásady, ak je uvedené opatrenie skutočne prijaté. EIH tvrdí, že nebola schopná predvídať prijatie reštriktívnych opatrení voči sebe práve preto, lebo sporné operácie boli schválené alebo povolené príslušným vnútroštátnym orgánom.

74. Okrem toho Všeobecný súd konštatoval, že právomoc Bundesbank je obmedzená na udeľovanie povolení na základe individuálnej analýzy a že v dôsledku toho nemohla zo všeobecného schválenia operácií uskutočnených podľa tretieho postupu vyplynúť nijaká legitímna dôvera.[70] EIH popiera tento záver, pričom pripomína tvrdenia, ktoré uviedla v tejto súvislosti v rámci druhého odvolacieho dôvodu. Dodáva, že hoci z judikatúry vyplýva, že na legitímnu dôveru sa možno v zásade odvolávať len vtedy, ak boli poskytnuté uistenia, ktoré sú v súlade s uplatniteľnými predpismi, hospodársky subjekt sa môže opierať o vyhlásenie vnútroštátneho orgánu, ktoré nie je v súlade s právom Únie, pokiaľ je toto právo nejednoznačné[71], ako je to v prejednávanom prípade, vzhľadom na rozdielne stanoviská, pokiaľ ide o legalitu tretieho postupu. V každom prípade Všeobecný súd už rozhodol, že aj vyhlásenie alebo vnútroštátne rozhodnutie, ktoré nie je v úplnom súlade s právom Únie, môže za výnimočných okolností vyvolať legitímnu dôveru u dotknutého hospodárskeho subjektu[72], a Súdny dvor rozhodol, že vnútroštátne orgány hospodárskej súťaže môžu výnimočne rozhodnúť o neuložení pokuty, aj keď podnik porušil zákaz kartelov uvedený v článku 101 ZFEÚ[73]. V prípade, ak by správanie spoločnosti EIH malo v konečnom dôsledku predstavovať porušenie článku 16 ods. 4 nariadenie č. 961/2010 – čo však nie je tak –, jej Bundesbank poskytla jasné, presné a opakované uistenia, ktoré bránia prijatiu akejkoľvek sankcie voči nej, či už na vnútroštátnej úrovni, alebo na úrovni Únie, pričom treba vychádzať z toho, že Rada je viazaná dôverou vyvolanou uisteniami od Bundesbank[74].

75. EIH napokon spochybňuje záver, ku ktorému dospel Všeobecný súd v bode 179 napadnutého rozsudku, keď rozhodol, že jednotlivé napadnuté akty boli dostatočne jasné na to, aby ich uplatňovanie bolo pre odvolateľku predvídateľné.

2. Analýza

76. Hneď na úvod spresňujem, že skúmanie tohto odvolacieho dôvodu nadväzuje na analýzu uskutočnenú v rámci druhej časti druhého odvolacieho dôvodu týkajúcej sa najmä právneho významu povolení a schválení operácií vykonaných spoločnosťou EIH zo strany Bundesbank a že pri nasledujúcej analýze tretieho odvolacieho dôvodu budem vychádzať zo záverov, ktoré som v tejto súvislosti vyvodil.

70 — Pozri body 176 a 177 napadnutého rozsudku.

71 — Odvolateľka v tejto súvislosti cituje rozsudky Maizena (5/82, EU:C:1982:439, bod 22) a Sony Supply Chain Solutions (Europe) (C-153/10, EU:C:2011:224, bod 47), ako aj rozsudok Regione autonoma della Sardegna a i./Komisia (T-394/08, T-408/08, T-453/08 a T-454/08, EU:T:2011:493, bod 273).

72 — Odvolateľka v tejto súvislosti cituje rozsudok Regione autonoma della Sardegna a i./Komisia (EU:T:2011:493, bod 274).

73 — Odvolateľka sa tu opiera o rozsudok Schenker & Co. a i. (C-681/11, EU:C:2013:404, body 40 a 41).

74 — Odvolateľka v tejto súvislosti odkazuje na bod 87 návrhov, ktoré predniesla generálna advokátka Kokott vo veci Schenker & Co. a i. (C-681/11, EU:C:2013:126).

77. Z opakovanej judikatúry Súdneho dvora, prevzatej v napadnutom rozsudku[75], vyplýva, že „právo domáhať sa uplatnenia legitímnej dôvery predpokladá poskytnutie presných, bezpodmienečných a zhodujúcich sa záruk pochádzajúcich z oprávnených a spoľahlivých zdrojov dotknutým subjektom zo strany príslušných orgánov Únie. … Toto právo sa vzťahuje na každú osobu podliehajúcu súdnej právomoci v situácii, keď inštitúcia, orgán, úrad alebo agentúra Únie spôsobila vznik dôvodných očakávaní tým, že tejto osobe poskytla konkrétne záruky. Bez ohľadu na formu oznámenia sú takýmito zárukami presné, bezpodmienečné a zhodujúce sa informácie“[76].

78. K tejto judikatúre treba uviesť dva okruhy pripomienok.

79. Po prvé, pokiaľ by postoj Bundesbank vôbec mohol vyvolať akékoľvek legitímne očakávanie u odvolateľky, odvolateľka by sa naň mohla odvolávať len voči predmetnému vnútroštátnemu orgánu. Inak povedané, na hypotetickú legitímnu dôveru vyplývajúcu z postoja Bundesbank sa nemožno odvolávať voči Rada, ak Rada rozhodne o uložení reštriktívnych opatrení spoločnosti EIH. Judikatúra, na ktorú sa odvoláva odvolateľka, nie je v rozpore s týmto konštatovaním, keďže sa v nej len uvádza, že vnútroštátne orgány hospodárskej súťaže *nemusia* uložiť pokutu podniku, aj keď tento podnik úmyselne alebo z nedbanlivosti porušil článok 101 ZFEÚ, pokiaľ vyvolali u uvedeného podniku legitímnu dôveru, že jeho správanie neporušuje uvedené ustanovenie[77], čo neznamená nič iné než možnosť, *aby orgán, ktorý vyvolal legitímnu dôveru*, prípadne upravil svoju sankčnú právomoc.

80. Po druhé z úvah venovaných skúmaniu druhého odvolacieho dôvodu vyplýva, že údajné uistenie zo strany predmetného vnútroštátneho orgánu nie je v súlade s právom Únie, lebo vnútroštátne orgány mohli udeliť len individuálne povolenia v súlade s postupmi stanovenými predmetnými nariadeniami.[78] V judikatúre, na ktorú sa odvoláva odvolateľka, sa uvádza, že „na legitímnu dôveru týkajúcu sa zákonnosti štátnej pomoci sa v zásade, a pokiaľ neexistujú mimoriadne okolnosti, možno odvolávať len vtedy, ak bola táto pomoc poskytnutá v súlade s postupom“[79]. Skúmanie existencie mimoriadnych okolností, na ktoré by sa EIH mohla odvolávať, v prejednávanom prípade by pritom bolo v každom prípade neúčinné vzhľadom na neexistenciu nevyhnutných prvkov, na ktorých sa zakladá legitímna dôvera, konkrétne presných, bezpodmienečných a zhodujúcich sa záruk, že spoločnosti EIH nebudú z dôvodu sporných operácií, ktoré uskutočnila, uložené reštriktívne opatrenia.

81. Tvrdenie založené na existencii nesprávneho právneho posúdenia pri posudzovaní porušenia zásady legitímnej dôvery Všeobecným súdom sa teda musí zamietnuť.

82. Pokiaľ ide o zásadu právnej istoty, treba tiež konštatovať, že analýza Všeobecného súdu je správna.

83. Uvedená zásada totiž vyžaduje, aby bola právna úprava Únie jasná a aby bolo jej uplatňovanie predvídateľné pre osoby podliehajúce súdnej právomoci.[80] Ak sa prenesieme do okamihu, keď EIH požiadala o povolenia a schválenia u Bundesbank, uplatňovalo sa nariadenie č. 423/2007 a neskôr nariadenie č. 961/2010. Ani v jednom z týchto právnych predpisov sa neuvádza, že schválenie alebo povolenie udelené vnútroštátnym orgánom má za následok odňatie právomoci prijať reštriktívne opatrenia Rade, ani z nich nevyplýva akákoľvek záruka, že takto schválené alebo povolené operácie bude Rada sama automaticky považovať za legálne. Ustanovenia uvedených nariadení venované povoľovacím postupom sa teda jasne odlišujú ustanovení venovaných zásade zmrazenia finančných

75 — Pozri bod 174 napadnutého rozsudku.

76 — Rozsudok HGA a i./Komisia (C-630/11 P až C-633/11 P, EU:C:2013:387, bod 132 a citovaná judikatúra).

77 — Pozri rozsudok Schenker & Co. a i. (EU:C:2013:404, bod 40 a nasl.).

78 — Pozri bod 54 a nasl., ako aj bod 64 týchto návrhov.

79 — Rozsudok HGA a i./Komisia (EU:C:2013:387, bod 134).

80 — Pozri v rámci početnej judikatúry rozsudky Nuova Agricast a Cofra/Komisia (C-67/09 P, EU:C:2010:607, bod 77 a citovanú judikatúru), ako aj Alcoa Trasformazioni/Komisia (C-194/09 P, EU:C:2011:497, bod 71).

prostriedkov vo všeobecnosti a osobitne zákazu obchádzania reštriktívnych opatrení.[81] Zo znenia týchto dvoch nariadení tiež jednoznačne vyplýva, že každé z povolení vnútroštátnych orgánov muselo byť vydané na základe individuálneho posúdenia každého plánovaného prevodu – či už ide o žiadosť o uvoľnenie[82], alebo o prevod finančných prostriedkov[83].

84. Za týchto podmienok bola odvolateľka úplne schopná predvídať nielen nesúlad všeobecného schválenia udeleného Bundesbank s právom Únie[84], ale aj skutočnosť, že Rada jej mohla v každom prípade uložiť reštriktívne opatrenia za podmienok jasne stanovených v spomenutých nariadeniach.

85. Všeobecný súd oprávnene zamietol tvrdenie založené na porušení zásady právnej istoty ako nedôvodné. Celý tretí odvolací dôvod preto treba tiež zamietnuť ako nedôvodný.

D – *O štvrtom odvolacom dôvode založenom na nesprávnom právnom posúdení pri výklade článku 32 ods. 2 nariadenia č. 961/2010 a zásady proporcionality*

1. Argumentácia odvolateľky

86. Odvolateľka v rámci svojho štvrtého odvolacieho dôvodu v podstate vytýka Všeobecnému súdu, že v bodoch 204 a 205 napadnutého rozsudku konštatoval, že sa nemohla odvolávať na článok 32 ods. 2 nariadenia č. 961/2010, ktorého cieľom je chrániť podniky, ktoré bez toho, aby o tom vedeli, porušili zákazy stanovené uvedeným nariadením, čo by bol prípad spoločnosti EIH, ak by Súdny dvor naďalej považoval sporné operácie za protiprávne.

87. Okrem toho odvolateľka vytýka Všeobecnému súdu, že zamietol žalobný dôvod týkajúci sa zásady proporcionality. Zmrazenie finančných prostriedkov spoločnosti EIH, o ktorom rozhodla Rada, je totiž neprimeraným opatrením.

88. V prvom rade EIH pripomína, že sa vždy riadila pokynmi príslušného vnútroštátneho orgánu, a tvrdí, že Bundesbank mohla napríklad prestať schvaľovať využitie tretieho postupu alebo odmietnuť udeliť povolenia, o ktoré požiadala EIH na základe článku 21 nariadenia č. 961/2010. Všeobecný súd nesprávne konštatoval, že také opatrenia, ktoré nespadajú pod dohľad Rady, nezabezpečujú rovnaký ochranný účinok ako rozhodnutie o zmrazení finančných prostriedkov a že uvedené rozhodnutie preto bolo vhodné a nevyhnutné. Ak totiž Rada považovala nemecký systém dohľadu za nedostatočný, mohla nariadiť tomuto členskému štátu, aby zvýšil účinnosť tohto systému, čo by uvedený členský štát musel urobiť na základe lojálnej spolupráce. Všeobecný súd to však vo svojej analýze nezohľadnil. V každom prípade je neprimerané napraviť prípadné pochybenie vnútroštátneho orgánu reštriktívnymi opatreniami, ak zodpovednosť zabrániť odlišnému výkladu právnej úpravy Únie patrí inštitúciám Únie.

89. V druhom rade sa Všeobecný súd dopustil ďalšieho nesprávneho právneho posúdenia tým, že rozhodol, že povoľovací režim zavedený článkom 21 nariadenia č. 961/2010 nezabezpečuje preventívny účinok rovnocenný zápisu do zoznamu osôb a subjektov, ktorých aktíva sa musia zmraziť. Je pravda, že porušenie uvedeného článku 21 sa nevyhnutne dodatočne zistí, ale to platí aj pre každé porušenie zmrazenia finančných prostriedkov označeného subjektu. Článok 21 nariadenia č. 961/2010 má teda rovnaký preventívny účinok ako označenie spoločnosti EIH, pričom je oveľa menej reštriktívny.

81 — Pozri na jednej strane článok 7 ods. 4 nariadenia č. 423/2007 a na druhej strane články 8 až 10 tohto nariadenia, ako aj na jednej strane článok 16 ods. 4 nariadenia č. 961/2010 a na druhej strane články 17 až 19 a článok 21 tohto nariadenia.

82 — Podľa článkov 8 až 10 nariadenia č. 423/2007 a článkov 17 až 19 nariadenia č. 961/2010.

83 — Podľa článku 11 nariadenia č. 423/2007 a článku 21 nariadenia č. 961/2010.

84 — Tvrdenie založené na rozdielnych výkladoch, z ktorých vychádzali vnútroštátne orgány, ako aj niektoré inštitúcie Únie, sa tak stáva neúčinným, keďže problémom v konečnom dôsledku nie je otázka, či operácie uskutočnené podľa tretieho postupu boli v zásade v súlade s právom Únie, ale otázka, či vnútroštátny orgán mohol na základe nariadení č. 423/2007 a 961/2010 udeliť povolenie so všeobecnou pôsobnosťou pre plánované operácie bez individuálnej analýzy.

Žiadosť týkajúca sa tretieho postupu, ktorú EIH predložila Bundesbank, bola predložená pred tým, ako EIH začala vykonávať operácie, a žiadosti podané na základe uvedeného článku 21 musia byť tiež predložené pred uskutočnením operácie. EIH pripomína, že zmena pokynov zo strany Bundesbank by stačila na to, aby prestala vykonávať operácie, keďže sa vždy riadila usmerneniami tohto vnútroštátneho orgánu. Nie je teda dôvod domnievať sa, že taká zmena by nezabezpečila rovnaký preventívny účinok ako zmrazenie finančných prostriedkov spoločnosti EIH. EIH navyše poukazuje na list od rakúskej národnej banky, ktorý podľa jej názoru svedčí o tom, že samotná Rada pred zaradením spoločnosti EIH do zoznamov poznala a schvaľovala stanovisko Bundesbank týkajúce sa tretieho postupu. [85]

90. Zaradenie spoločnosti EIH do zoznamov vykonané Radou je teda neprimerané, Všeobecný súd nesprávne právne kvalifikoval skutkový stav a vyvodil zo spisu vecne nesprávne závery.

2. Analýza

91. Z článku 32 ods. 2 nariadenia č. 961/2010 vyplýva, že „zákazmi uvedenými v tomto nariadení nevzniká dotknutým fyzickým alebo právnickým osobám alebo subjektom zodpovednosť žiadneho druhu, ak nevedeli a nemali žiadny rozumný dôvod predpokladať, že svojím konaním tieto zákazy porušujú“. Článok 32 nariadenia č. 961/2010 pôsobí ako ustanovenie, ktoré zbavuje zodpovednosti osoby alebo subjekty, ktoré sa v dobrej viere alebo z dôvodu neznalosti kontextu reštriktívnych opatrení dopustili porušenia uvedeného nariadenia.

92. V tejto súvislosti stačí konštatovať, že EIH vzhľadom na to, že prispela k tomu, aby označené iránske banky mohli ukončiť transakcie, ktoré boli prerušené opatreniami spočívajúcimi v zmrazení finančných prostriedkov, pričom sama pôsobí na finančnom trhu, špecializuje sa na služby a činnosti týkajúce sa Iránu alebo vykonávané v Iráne a jej spoluvlastníkom je označený subjekt, nemôže tvrdiť, že nevedela alebo nemala žiadny rozumný dôvod predpokladať, že svojím konaním porušuje najmä zákaz obchádzania reštriktívnych opatrení uvedený v článku 16 ods. 4 nariadenia č. 961/2010. V tomto smere je neúčinné odvolávať sa na prípadné schválenia alebo povolenia, ktoré udelila Bundesbank [86], alebo na list od rakúskej národnej banky [87]. Tak ako tieto povolenia a schválenia nemôžu vyvolať legitímnu dôveru – ako som uviedol v rámci analýzy predchádzajúceho odvolacieho dôvodu –, nie sú relevantné ani pre posúdenie, či sa EIH mohla zbaviť zodpovednosti na základe článku 32 nariadenia č. 961/2010, vzhľadom na to, že tieto povolenia a schválenia v každom prípade neboli udelené v súlade s nariadením. Napokon, ako Rada správne poznamenala, aj keby EIH mohla využiť článok 32 ods. 2 nariadenia č. 961/2010, nebránilo by to jej zápisu, keďže spĺňala podmienky zápisu uvedené v článku 16 tohto nariadenia, pričom také reštriktívne opatrenie sa vzhľadom na to, že predstavuje ochranné opatrenie [88], nemusí nevyhnutne vykladať tak, že ide o sankciu za zodpovednosť spoločnosti EIH za porušenia nariadenia, ktorých sa dopustila. Podľa ustálenej judikatúry význam cieľov sledovaných aktmi Únie, ktorými sa zavádzajú reštriktívne opatrenia, môže odôvodniť negatívne následky, a to aj rozsiahle, pre určité subjekty vrátane tých, ktoré nemajú nijakú zodpovednosť, pokiaľ ide o situáciu, ktorá viedla k prijatiu dotknutých opatrení, ale ktoré sú dotknuté najmä na svojich vlastníckych právach. [89]

93. Všeobecný súd sa teda pri analýze týkajúcej sa článku 32 ods. 2 nariadenia č. 961/2010 nedopustil nijakého nesprávneho právneho posúdenia.

85 — Pozri bod 39 týchto návrhov.

86 — Pripomínam, že tieto schválenia alebo povolenia v každom prípade udeľujú vnútroštátne orgány len na základe informácií poskytnutých osobou alebo subjektom, ktoré o ne žiadajú, pokiaľ neprebieha nijaké vyšetrovanie, a že tieto informácie môžu uviesť uvedené orgány do omylu.

87 — Pokiaľ ide o tento list a závery, ktoré z neho možno vyvodiť v súvislosti s postojom Rady k tretiemu postupu, odkazujem na bod 71 týchto návrhov.

88 — Rozsudky Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia (C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461, bod 358), Afrasiabi a i. (EU:C:2011:874, bod 45), ako aj Komisia a i./Kadi (EU:C:2013:518, body 130 a 132).

89 — Rozsudok Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia (EU:C:2008:461, bod 361).

94. Pokiaľ ide o primeranosť rozhodnutia Rady o zaradení odvolateľky do zoznamu osôb a subjektov, ktorých aktíva sa musia zmraziť, z ustálenej judikatúry vyplýva, že „zásada proporcionality je jednou zo všeobecných zásad práva Únie a vyžaduje, aby prostriedky stanovené v ustanovení práva Únie boli primerané na dosiahnutie legitímnych cieľov sledovaných dotknutou právnou úpravou a nešli nad rámec toho, čo je potrebné na ich dosiahnutie“ [90]. Súdny dvor navyše tiež uznal, že „normotvorcovi Únie je potrebné priznať široký rozsah voľnej úvahy v oblastiach, v ktorých sa z jeho strany predpokladajú rozhodnutia politického, ekonomického alebo sociálneho charakteru a v rámci ktorých má vykonať komplexné posúdenia“ [91].

95. V tejto súvislosti treba poukázať na to, že odvolateľka nespochybňuje legitimitu cieľa sledovaného režimom sankcií voči Iránu zavedeným nariadením č. 961/2010 a dokonca ani primeranosť kritérií zápisu do zoznamov osôb a subjektov, ktorých aktíva sa musia zmraziť, ako také, ale len uplatnenie reštriktívneho opatrenia, o ktorom rozhodla Rada, v jej konkrétnom prípade. Treba však mať na zreteli, že každé rozhodnutie o zápise, ktoré je zamerané na boj proti šíreniu jadrových zbraní v Iráne, sleduje ciele súvisiace s mierom a medzinárodnou bezpečnosťou. [92]

96. Ako som už pripomenul, režim zavedený článkom 21 nariadenia č. 961/2010 – ktorý spočíva v dohľade vnútroštátnych orgánov nad prevodmi, ktoré musia byť pred ich vykonaním povolené – má úplne inú povahu ako režim reštriktívnych opatrení vymedzený v článku 16 nariadenia č. 961/2010. Uvedené nariadenie totiž stanovuje zo zaisťovacích dôvodov zásadu zmrazenia finančných prostriedkov osôb a subjektov, ktoré spĺňajú podmienky zápisu do zoznamov. Toto zmrazenie je spojené s rôznymi možnosťami uvoľnenia finančných prostriedkov vo forme výnimky.

97. Naopak článok 21 nariadenia č. 961/2010 je súčasťou všeobecného finančného dohľadu a vzťahuje sa na všetky iránske osoby alebo subjekty, ktoré dali príkaz na prevod finančných prostriedkov alebo sú ich príjemcami a ktoré môžu naďalej voľne disponovať svojimi finančnými prostriedkami. Zápis odvolateľky podľa článku 16 nariadenia č. 961/2010 je teda súčasťou špecifickej cielenej logiky a systematiky, ktorá nijako nesúvisí s logikou alebo systematikou článku 21 uvedeného nariadenia s oveľa širším dosahom, takže jeden článok nemožno považovať za alternatívu druhého článku.

98. Vzhľadom na legitímny – a nesporný – sledovaný cieľ sa uplatnenie článku 16 nariadenia č. 961/2010 voči odvolateľke skutočne javí ako vhodné opatrenie, keďže v dôsledku neho dochádza k zablokovaniu všetkých finančných prostriedkov, ktoré má v držbe, a ich sprístupnenie, teda uvoľnenie, sa povoľuje len výnimočne. Rada týmto spôsobom zabezpečuje, aby označené subjekty ani v budúcnosti nevyužívali finančné prostriedky spoločnosti EIH spôsobom, ktorý je v rozpore s nariadením, v súlade s tým, ako rozhodol Všeobecný súd v bode 202 napadnutého rozsudku. Z tohto konštatovania prirodzene vyplýva, že preventívny účinok zabezpečený uplatnením článku 16 nariadenia č. 961/2010 nemožno porovnávať s účinkom, ktorý vyvoláva článok 21 toho istého nariadenia, keďže, ako pripomínam, v takom prípade dotknutý subjekt naďalej môže disponovať svojimi finančnými prostriedkami.

99. K tomu dodávam, že dôvod zápisu odvolateľky do zoznamu osôb a subjektov, ktorých aktíva sa musia zmraziť, netreba hľadať v prípadných medzerách nemeckého systému finančného dohľadu, takže z údajných alternatívnych opatrení uvedených odvolateľkou spočívajúcich v zmene usmernení Bundesbank alebo v zdokonalení uvedeného systému na vnútroštátnej úrovni – aj keby k nemu došlo na základe lojálnej spolupráce – nemožno vyvodiť, že ide o opatrenia, ktoré môžu predstavovať plnohodnotnú alternatívu opatrenia spočívajúceho v zmrazení finančných prostriedkov uloženého spoločnosti EIH. Okrem toho argumentácia spoločnosti EIH nie je založená na jestvujúcich

90 — Rozsudok Melli Bank/Rada (C-380/09 P, EU:C:2012:137, bod 52).

91 — Rozsudok Rada/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft (C-348/12 P, EU:C:2013:776, bod 120).

92 — Rozsudky Bank Melli Iran/Rada (C-548/09 P, EU:C:2011:735, bod 115) a Rada/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft (EU:C:2013:776, bod 124). Pozri tiež odôvodnenie 15 nariadenia č. 961/2010.

alternatívnych opatreniach, ale len na *potenciálnych* alternatívnych opatreniach. Opatrenia, na ktoré poukazuje EIH, totiž majú väčšinou len budúci, ak nie hypotetický charakter, čo Súdnemu dvoru nemôže stačiť pri rozhodovaní o posúdení primeranosti použitia opatrenia spočívajúceho v zmrazení finančných prostriedkov týkajúceho sa spoločnosti EIH Všeobecným súdom.

100. Vzhľadom na tieto skutočnosti Všeobecný súd správne rozhodol, že žiadne z opatrení uvedených odvolateľkou nemožno považovať za alternatívne opatrenie k zmrazeniu finančných prostriedkov spoločnosti EIH, ktoré by na tento účel poskytovalo rovnakú úroveň účinnosti a zároveň by v menšej miere zasahovalo do práv a slobôd odvolateľky.

101. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov sa domnievam, že je potrebné zamietnuť štvrtý odvolací dôvod.

IV – O trovách

102. Podľa článku 184 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, ak odvolanie nie je dôvodné, Súdny dvor rozhodne o trovách konania. Podľa článku 138 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku, ktorý sa na základe článku 184 ods. 1 toho istého rokovacieho poriadku uplatňuje na konanie o odvolaní, účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Rada navrhla zaviazať odvolateľku na náhradu trov konania a odvolateľka podľa mňa nemala úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov odvolacieho konania. Vzhľadom na to, že Spojené kráľovstvo sa zúčastnilo na konaní pred Súdnym dvorom na základe článku 172 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, podľa článku 140 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku znáša vlastné trovy konania.

V – Návrh

103. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy navrhujem, aby Súdny dvor rozhodol takto:

1. Odvolanie sa zamieta.

2. Europäisch-Iranische Handelsbank AG je povinná nahradiť trovy konania vynaložené Radou Európskej únie.

3. Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska znáša vlastné trovy konania.